

De Nederlandsche inzendingen op de Parijsche tentoonstelling. — Een mooi succes voor een Nederlandschen piloot. — Het Spoorwegongeluk te Amsterdam. — Fraaie foto's van Finland. — Naar de Veluwe. — De tenniswedstrijden om den Davis Cup. — De nieuwe leider der S.D.A.P.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

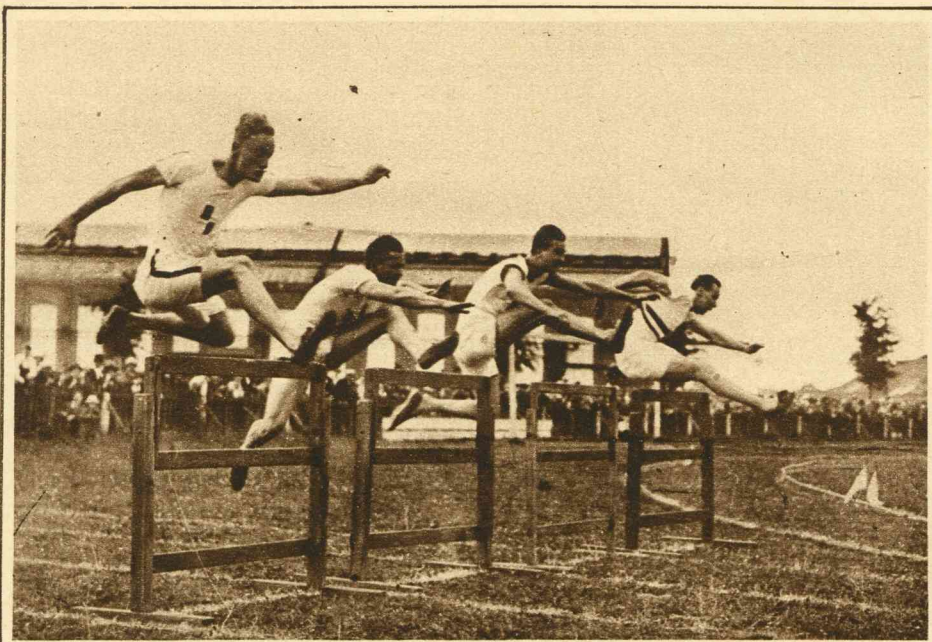
PANORAMA

No. 3 (29) 13DE JAARGANG
15 Juli 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

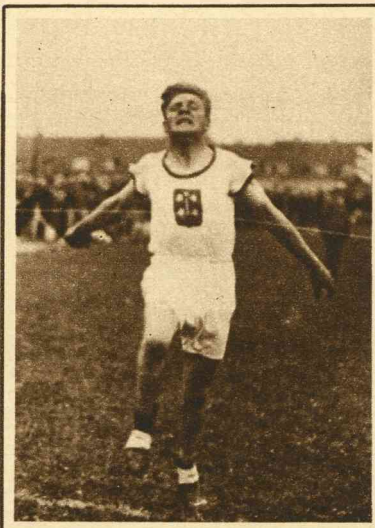
De Nederlandsche Athletiek Kampioenschappen

Zondag 12 Juli hadden te Utrecht de wedstrijden plaats om de Nederlandsche Athletiek Kampioenschappen, uitgeschreven door de Nederlandsche Athletiek Unie. Wij brengen van deze belangrijke wedstrijden een serie interessante foto's. Hierboven, links: De 110 meter hordenloop. V.l.n.r. J. G. Britstra, H.V.V., kampioen (16,8 sec.); O. E. v. Rappard v. en L.; E. Kaan, Haarlem, L.Spel. Rechts: de finish van 100 M. hardloopen. No. 1 de heer H. A. Broos van de vereeniging P.S.V.

De kampioen speerwerper, de heer J. Knol v. d. Amsterdamsche Politie Sportvereniging (50,93 M.).

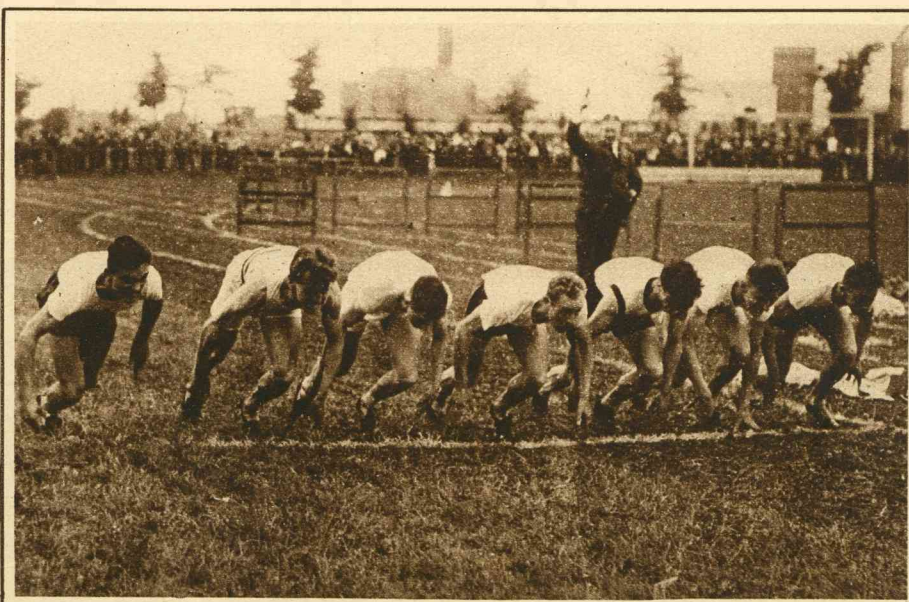
De heer A. Klaase passeert als eerste de finish in het nummer 10000 meter hardloopen en verbetert 't Nederlandsch record met 32,5 sec.

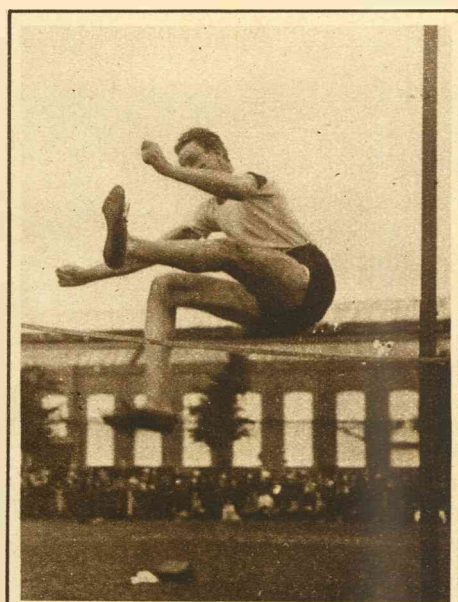
De finale van het nummer 80 meter hardloopen. Winnares Mej. J. Mallon (Quick, Gouda) in 11,2 sec. (vierde van links).

De deelnemers aan het nummer touwtrekken worden, alvorens zij het terrein betreden, gewogen om vast te stellen of zij het juiste gewicht hebben.

De start van het nummer 400 meter hardloopen.

Hoogspringen met aanloop. — Kampioen de heer N. H. Thesingh (Sparta, Den Haag) — 1,75 Meter.

OVER DE PARIJSCHЕ TENTOONSTELLING VOOR TOEGEPASTE KUNST

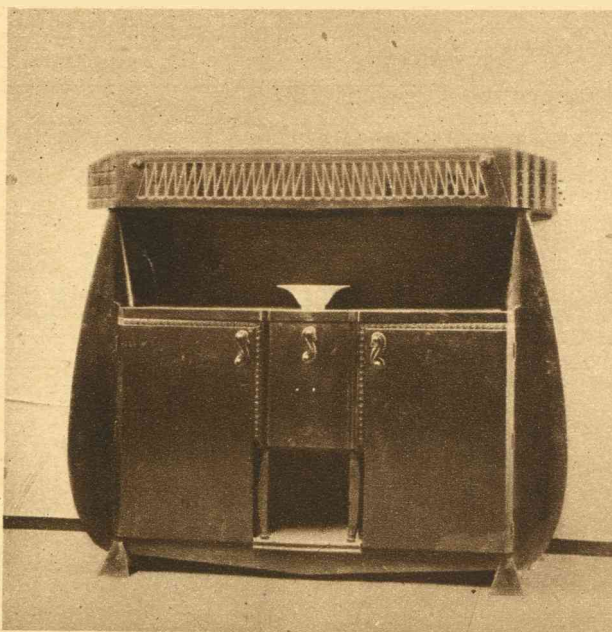
II. DE NEDERLANDSCHE INZENDINGEN.

In geen land ter wereld zijn op het oogenblik zóóveel moderne richtingen zich tegelijkertijd aan het ontwikkelen als in Nederland. Al deze richtingen als inzending op een verbijsterend groote, verwarde internationale tentoonstelling zoo te groepeeren dat de inzendingen tot hun recht komen en dat de plaatsruimte rechtvaardig en onpartijdig verdeeld is, zou misschien nog mogelijk zijn —, maar dan van de inzending ook nog als *geheel* een compositie te maken, dat is zeker een onmogelijkheid. De richting van den architect, die den inzendingvorm schept, dient ook uitgangspunt te zijn voor het vaststellen van de inzending zelf. Dit is noch onrechtvaardig, noch onpartijdig, maar artistiek het alleen-verdedigbare. Men kan als kunstenaar van een geheel andere richting dan die van den architect der tentoonstellingszaal, *toch* zeer goed geweigerd hebben in te zenden, zonder dat dit „boos of beledigd”-zijn beteekende. Het beteekent alleen dat men zijn plaats weet. En tentoonstellingsruimte kan niet neutraal zijn, alles wat schoon is heeft karakter, en stellig is het beter een *onvolledig* beeld te geven van onze prestaties in een *mooien* vorm, dan een *volledig* beeld „neu-

Het Hollandsche Paviljoen. — Ontwerp van J. F. Staal.

traal” omlijst. Er is op deze tentoonstelling al volledigheid genoeg. Laten we dankbaar zijn, dat onze inzending tenminste *karakter* heeft. Ik betreur het zelfs dat niet consequenter het standpunt is volgehouden. Zoo bewonder ik bijv. het werk van de Bazel, en zie er in een reinheid van vorm, waarvan de bekoring heel wat langer zal voortduren, dan dat er striemingen achter zullen blijven in ons gemoed van de extase, welke we ondergaan bij het genieten van de fantasie der „Amsterdammers” . . . , maar toch: de Bazel hoorde hier niet. En Penaat heeft goed gedaan dat hij niet inzond, al miste onze trots als Nederlander hem hier ook. De omgeving is gemaakt tot een overweldigende compositie met een eigenlijks structuur en meesterlijken opbouw. Laten we tevreden daarmee zijn en de onvolledigheid aanvaarden als een

Kastmeubel uit de Amsterdamsche School (S. de Kerk).

gevolg van het eigen karakter der inzending-compositie als *geheel*.

Dit karakter is ontegenzegglijk het type Amsterdamsche school. Het is romantisch. Sterke accenten, heftige bewogenheid, schuimend, hartstochtelijk, onbezonnen. En daarbij paste een enkel contrast, maar dan ook een *heug* contrast om het te kunnen uithouden. Zoo'n contrast vond men bij de cubisten, de z.g. „stijl” volgelingen, (naar het periodiekje „de Stijl”). Ravesteijn, Wouda en Oud waren hier de vertegenwoordigers van.

Zij zijn de vlinders welke komen uit den cocon van een ingepopte Berlage-school. De klemtoon alleen is veranderd en ligt niet meer in constructieve houtverbindingen, maar in verhoudingen van vlakken, in tegenstellingen van horizontale met vertikale complexen en van lichte met donkere partijen.

Hoe vreemd staan ze echter bij elkaar, die Berlage-meubels en het werk van Ravesteijn, Wouda en Oud. Vreemder dan rups en vlinder, naast elkaar opgeprikt, aandoen.

De verdienste van Berlage zal nooit in twijfel worden getrokken — zelfs niet door hen die nu de tentoongestelde meubels niet zouden begeeren, — zoo ook zullen de meubels welke uit dezelfde starre onverbiddelijke school van Berlage zijn voortgekomen hun waarde blijven behouden.

Het is hier geen mode, maar diepe overtuiging. Een verouderde mode is volkomen dood materiaal geworden — boeit niet meer, — maar een waarachtige overtuiging van vroeger tijd blijft altijd belangrijk omdat de macht van een onverzettelijken scheppingsdrang, die eens het ding deed ontstaan, er altijd in-blijft huizen.

En dat is juist wat we als afstootelijk leeg aanvoelen in de hopeloos talrijke Fransche inzendingen — het *mode*-achtige. Het lokkende spelen met vernuftigheidjes, met weelderig materiaal, met diffuus licht, met goud glansen.

Maar een vernuftigheidje is nog geen *vin*ding, een weelderig materiaal moet nog juist toegepast zijn.

Voor ons zélf was de Nederlandsche inzending een prettige herhaling van oude bekenden. Als later na afloop van de Parijsche tentoonstelling hier te lande onze afdeling nog eens geëtaleerd zal worden, geloof ik niet dat we dan weer kunnen begrijpen *hoe* opvallend men de „section Pays-Bas” heeft gevonden.

Want indruk heeft deze afdeling in Parijs stellig gemaakt.

Men vond het niet altijd erg „jolie” maar steeds „la plus remarquable”.

De vorm van de inzending op zich *zelf* was het die zoo buitengewoon de aandacht trok.

Men zou kunnen zeggen, dat de vorm veel te gigantisch was voor de geëtaleerde kunstnijverheid. Inderdaad moet geen inzender zich toch illusies maken over de bekoring, die uitgaat op het publiek van zijn geëxposeerd teer lapje batik, zijn siervoorwerp, zijn schetsen of zijn foto's.

Maar stellig was dat ook niet geweest bij een minder opvallende architectuur van de tentoonstellings-zalen. Daartoe is het publiek op de wereld-expositie *nimmer* in staat.

Wie kan rustig een kunstvoorwerp bekijken als men er langs geschoven wordt midden in een voortdeinende menschenhoop, gelijk kettinggangers?

En wie is in staat nog daarbij zooveel dingen achtereen in zich op te nemen?

Staal heeft hier een voorgevoel van gehad, toen hij zijn paviljoen maakte en Wijdeveld begreep dit eveneens. Dat de vormgeving van zijn drie zalen op alle bezoekers als een *sterke* indruk zal achter blijven, is reeds een groote verdienste. Hij geeft het afgematte, zich voortzeulende, niets

Intérieur van het Hollandsche Paviljoen. Ontwerp van J. F. Staal. Glas-in-lood-vensters van R. N. Roland Holst. Bankbekleding Jaap Gidding. Bronzen beeldje („Heilige Anna”) van J. Mendes da Costa.

meer voelende en niets meer ziende publiek opnieuw een inspuiting.

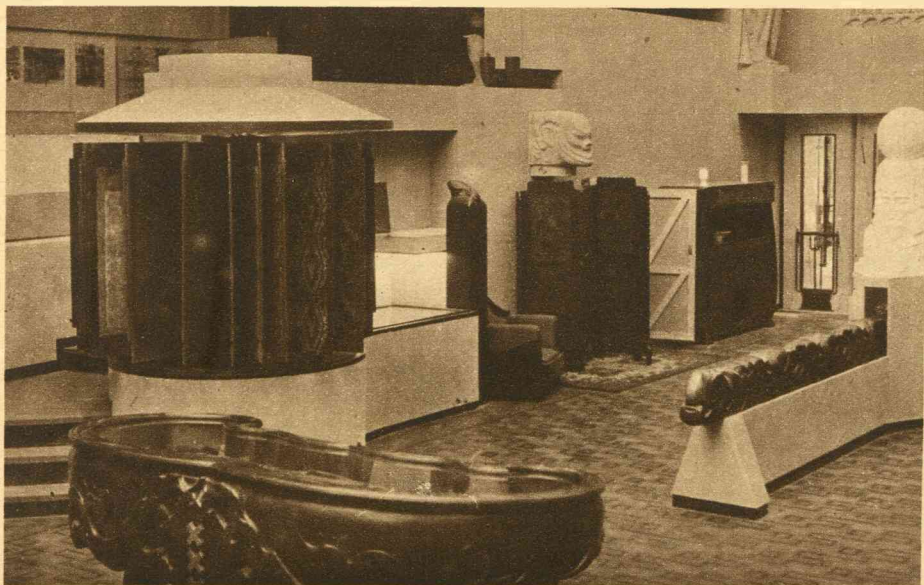
Hij wekt weer belangstelling.

Het publiek zal, als het gelegenheid heeft, weer een tweeden keer deze ruimten willen bezoeken.

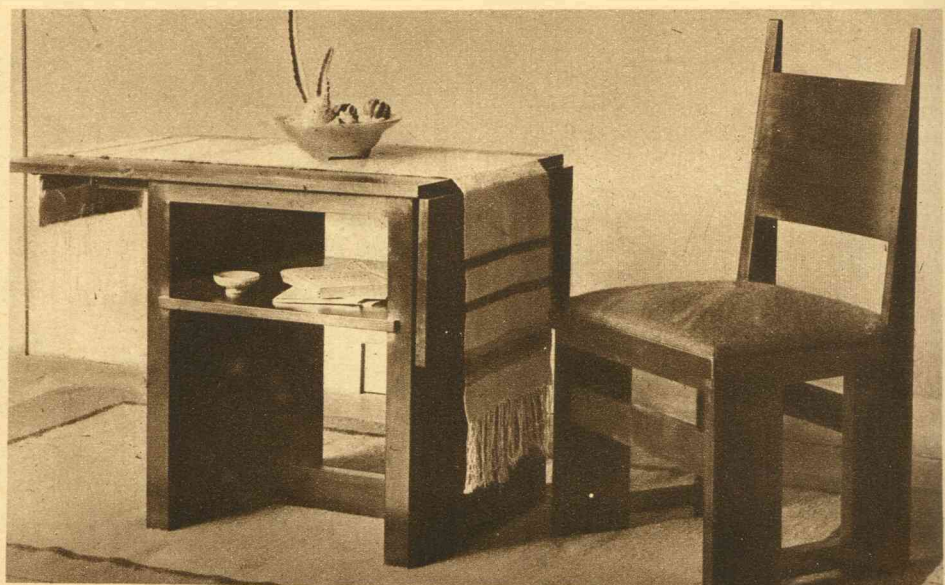
Al is de geest dan ook weer *opnieuw* even moe en afgebeuld en weer *opnieuw* evenmin in staat tot opnemen — het zal ieder bijblijven: Nederland heeft iets belangrijks te vertellen!

Ieder die de tentoonstelling bezocht heeft, weet nu tenminste dat we niet meer allen op klompen lopen. En 6 maanden lang zullen dat elken dag 60.000 menschen weten.

P. B.

De Hollandsche afdeling in de Esplanade. Op den voorgrond de vitrine van Lauwerlks, vervaardigd door 't Woonhuys, aangeboden door de stad Amsterdam. Zaalontwerp van Th. Wijdeveld.

Meubelen van H. Wouda (H. Pander en Zonen).

HET GROOTE VERLANGEN

In de ziel van den ouden postambtenaar Slenker leefde een groot heimwee, een machtig verlangen. Dat verlangen ging uit naar een echte, groote zeereis, al dacht de goede man eigenlijk ook slechts aan een tochtje over het Kanaal. Zijn gansche leven lang had dat verlangen hem beheerscht.

Hij was geboren in de grootste havenstad van ons land, en terwijl zijn vriendjes uit de buurt knikkerden of vliegerden, zwierf hij langs de kaden der haven en vroeg iederen matroos, als hij maar even kans kreeg hem aan te spreken, naar het doel van de reis. En de antwoorden die hij kreeg, de namen der verre havens, tooverden hem een wereld voor met fantastische groene zeeën, eindeloze blauwe luchten, vreemde en zeldzaam-gekleurde bloemen en met sneeuw bedekte bergen, die hun toppen in den hemel boorden.

Als jongeling zat hij steeds met een atlas en aardrijkskundeboeken voor zich en leerde iedere zee, ieder land en iedere belangrijke plaats van buiten. Reisbeschrijvingen verslond hij met een niet te bevredigen verlangen. Den eenen avond zat hij in de wildernissen van donker Afrika, den anderen vertoefde hij met Nansen aan de Noordpool. En zelfs toen hij zijn Maartje Stans getrouwd had zwierf hij in gedachten nog steeds in de wereld rond.

Hij was nu al van middelbaren leeftijd en hij vermocht van zijn inkomen en het kleine sommetje, dat zijn vrouw had meegebracht ten huwelijk, vrij goed en onbezorgd te leven. Maar dat verlangen en dat heimwee! Die lokten en lonkten hem maar steeds de wijde wereld in, die kriebelden in zijn bloed, en gaven aan zijn oogen dien droomerigen, starenden blik...

„Doe toch die boeken weg,” zei zijn vrouw vaak tegen hem, als hij, thuisgekomen van zijn werk, op de vleugelen van zijn koortsachtig verlangen een verre reis maakte....

„Ach, laat mij maar, Maartje,” antwoordde hij dan verontschuldigd en eigenlijk ook wel een beetje beschaamd, „het is zoo heerlijk voor me, om met mijn vinger de globe af te glijden, of om in mijn gedachten zee te kiezen.”

En hij las verder en steeds maar verder en leefde zoo als lieve echtgenoot en zorgvolle vader voort in zijn verlangen... voor zoover zijn dienst hem daartoe den tijd liet. Want in zijn werktijden was hij een goed en voorbeeldig, nauwgezet ambtenaar, wien niemand het groote heimwee naar verre werelden zou hebben aangezien. Slechts wanneer hij toevallig eens een brief zag liggen met een of anderen zeldzamen postzegel erop, misschien wel een Japansche of een Peruaansche, dan kon hij dien wel eens in zijn handen nemen en er droome-ri- naar kijken, terwijl hij zich afvroeg: „Hoe zou het er daar wel uitzien?” Maar direct daarna herinnerde hij zich zijn plicht, en hij legde den brief neer, terwijl hij er zuchtend achter voegde: „Ja, als ik daar nog eens zou kunnen komen.” En even later was hij dan weer de nauwgezette ambtenaar van daar straks....

Hij werd, ondanks zijn groot verlangen waar hij zoo graag van sprak, stiller en zwijgzamer. Zijn kinderen werden grooter, en hij vertelde hen van de oerwouden in Brazilië, van de eigenaardige gewoonten der Siameezen, van de bloemenpracht van Hawaii. En hij wist precies te vertellen hoe men daar komen kon. En zoo hoorden ook wij, zijn burenen, door zijn kinderen van zijn groot verlangen, dat eens als een adelaar machtig zijn vleugels had uitgeslagen, maar nu als een kleine, schuwe vogel opgesloten zat in zijn hart....

„Bent u dan al eens in Rio de Janeiro geweest, mijnheer Slenker?” vroeg een van ons hem eens. Maar toen schudde Slenker treurig zijn hoofd en zei: „Nee, mijn jongen, ik heb er alleen vaak mijn gedachten heen gezonden. Hoe zou ik er ooit gekomen moeten zijn? Ik ben maar een eenvoudige man, en ik bezit niet veel. Een beambte heeft daar nu eenmaal geen geld en ook geen tijd voor. Misschien dat je dat zelf ook nog wel eens zult ondervinden.”

„Ik word zeeman,” zei er toen een ander van ons, „dan kom ik overal.”

„Zoo?” plaagde toen Slenker den jongen, die dat gezegd had. „Nou, dan zal je eerst nog heel wat aardappeltjes moeten hebben gegeten voor het zoover is.” Maar toen ging hij verdrietig verder: „Ik ben nog niet eens het Kanaal over geweest.”

Maar ondanks het feit, dat Slenker nooit verder dan zijn geboorteplaats was geweest, imponeerde hetgeen hij wist te vertellen van de landen en de zeeën van de groote wereld ons toch, en wij luisterden graag naar zijn verhalen. Zijn goede, lieve vrouw meende vaak dat hij ons hoofd op hol bracht. Maar dat was toch niet waar. Hij was geen pocher, geen groot-spreker, en alles wat hij ons vertelde berustte op werkelijke

„Wat een aardige man is dat, vrouw, die kapitein van de „Wilhelmina”. Wij hebben bijna een uur lang met elkaar gepraat! Stel je eens voor, het is een vrachtboot die op Hull vaart, en de kapitein wil mij op de eerstvolgende reis meenemen. Ik heb slechts om....”

„Maar Willem, wil jij nu op je ouden dag nog de zee op gaan? Wat moet ik dan....”

„Nu ja, ik wil nu eens een echte, groote zeereis maken. Ik verlang er al mijn heele leven naar. Dat weet je toch wel! Wees nu niet boos, gun mij dat genoeg nu eens....”

En de grijze Maartje kende maar al te goed het verlangen van haar levensgezel en glimlachte: „Ja, je hebt gelijk,

ga maar, doch zorg ervoor dat je weer gezond bij me terugkomt hoor! Want ik zou het niet overleven, als....” Ze voleindigde den zin niet, maar ging voort: „Nu de jongens weg zijn, heb ik alleen jou nog maar!” Tranen glansden er in haar oogen, en Slenker wilde reeds het besluit maken om thuis te blijven. Doch de oude oogen lachten hem reeds weer goedig en vriendelijk toe, en zijn vrouw zei: „Ga maar, Willem! Ik weet immers, hoe je er altijd naar verlangd hebt, bijna vijftig jaar lang. Reeds toen je mij voor het eerst zei, dat je van me hield, heb je er mij van verteld. O, ik weet het nog zoo goed: „Als ik je maar kon meenemen op een reis over de blauw-groene zee,” zei je altijd tegen me. Toen zou ik wel hebben willen meegaan. Maar het is anders gelopen dan we gehoopt en gedacht hebben. Doch nu zich eindelijk een kans voor jou voordoet, ga nu ook, als je er plezier in hebt.”

Toen nam Slenker zijn vrouw in zijn armen en gaf haar een kus, plechtig en ernstig zooals vroeger.... En hij probeerde haar te overhalen, mee te gaan, maar zij wilde niet.

Na eenige dagen kwam er een brief: „Geachte heer Slenker! Wij varen morgenochtend om halfvijf af. Als u nog zin hebt, in mijn kajuit is plaats genoeg. U bent hartelijk welkom. Maar niet later dan vijf minuten voor halfvijf. Bij ons gaat alles precies op tijd, maar een oud beambte is daar natuurlijk wel aan gewend. Dus tot morgen. K. Leffers.”

„Morgenochtend, Maartje! O, dat ik dat nog beleven mag! Als we ons nu maar niet verslapen! Het liefst zou ik heelemaal niet naar bed gaan!”

Zij begonnen de voorbereidingen voor de reis te treffen. Er was veel nodig. Vóór alles mocht Willem het niet koud hebben. En dan moest hij mondvoorraad meenemen: brood met vleesch, en melk en een klein fleschje cognac ook. Zoo werd het avond.

„Ga nu slapen, Willem,” raadde zijn vrouw hem aan. „Ik zal wak-

ker blijven, zoodat je je beslist niet kunt verslapen.”

„Ach nee, Maartje, dat offer mag ik niet aannemen.”

„Toe nou, dat beetje slaap haal ik wel weer in, hoor. Ik heb er als je weg bent, nog genoeg tijd voor. Ga nu maar slapen. Op den wakker durf ik niet te vertrouwen. Kom, ga nu slapen.”

Er was nog heel wat overredingskunst nodig, eer Willem toefaf en zijn bed in ging. Toen hij eenmaal lag, liet hij zijn fantasie den vrijen loop, en helder wakker nog, droomde hij toch reeds van de „groote” reis. Tot zijn droomen fantastischer werden, en tegelijkertijd vager.... Zoo sliep hij in.

En Maartje, zijn vrouw, waakte. Zij probeerde om met hem blij te zijn. Om zich in te denken in het groote verlangen van haar Willem. Maar dat kon zij niet. Alle roerselen van de ziel van haar man had zij gepeild en op den langen duur leeren begrijpen door haar groote liefde voor hem, maar zijn verlangen tot reizen.... dat was altijd iets vreemds, iets onbegrijpelijks voor haar gebleven. Misschien had zij te weinig fantasie om het subtiële ervan te kunnen aanvoelen of doorgronden. Maar toch geloofde zij eraan als aan iets eerlijks, iets oprechts, en daarom wilde zij Willem graag de vervulling van zijn verlangen gunnen. En daarom waakte zij ook, daarom wilde zij hem op tijd wekken. In het bewustzijn hiermede een mooie taak te vervullen, voelde zij deze

De Black Creek Watervallen, bij Gadsden in den Amerikaanschen Staat Alabama

feiten, en zodoende verrijkte hij, terwijl hij onze fantasie en ondernemingsgeest aanvuurde, tevens onze kennis.

Met de jaren werd hij nog stiller. Maar zijn zwijgen was niet drukkend of vijandig. Integendeel, er ging iets gemoedelijk-intiems van uit, dat iemand graag naar zijn gezelschap deed verlangen....

Zijn Maartje had hij boven alles lief; vooral sinds zijn zoons de wereld ingegaan waren om hun brood te verdienen, en hij dus weer, evenals in het begin van hun trouwen, met haar alleen was. Het was slechts jammer, dat zijn vrouw over zooveel dingen zoo heel anders dacht dan hij. Vooral kon zij het maar niet begrijpen, dat hij zelfs nu nog, nu hij reeds gepensionneerd was, bijna iederen dag aan de haven was te vinden, en met alle zeelui probeerde gesprekken aan te knopen.

„Die lui houden je voor den gek,” zei ze vaak. Maar hij verzuimde nimmer een gelegenheid om „in verbinding met de groote wereld te blijven”, zooals hij het noemde. „Die menschen ziën wat, hooren wat. Waarom zou ik niet met hen praten? En dan doe ik het immers alleen nog maar op tijden, dat jij toch niet bij me kunt zijn, maar bezig bent met koken of werken! Wat zou ik anders moeten doen?” En dan liet de oude Maartje hem maar weer rustig begaan....

Op zekeren dag kwam hij heel opgewonden thuis.

wake bijna als een plechtige toewijding aan haar man, een heerlijke gelegenheid om hem eens te laten zien, wat zij graag voor hem over had. De oude klok met de witte wijzerplaat en de zware zwarte gewichten, die ook reeds het leven van haar vader en moeder met zijn tik-tak had begeleid, tikte langzaam in dezen zoo gewichtigen nacht. Zij nam het stichtelijke boek, dat op den schoorsteenmantel lag, bladerde erin en las hier en daar wat, terwijl zij bij de petroleumlamp aan tafel zat. En terwijl zij zoo deed, kwam de slaap, die lastige kwelgeest, en hij tikte zachtjes tegen haar voorhoofd: „Je moest reeds lang slapen, vrouwtje!” Maar Maartje joeg hem weg en stoorde zich niet aan zijn vermaning. „Ga weg, ik moet wakker blijven. Hoor je niet, hoe Willem . . . ach, wat kan die man toch snorken. . . .”

Maar de slaap kwam weer en tikte opnieuw tegen haar voorhoofd en hij drukte nu ook zachtjes op haar oogleden. „Ga toch weg, ga toch weg!” zei Maartje, doch ze keek verlangend naar den wekker op 't kleine mahoniehouten kastje. En weer kwam de slaap, en drukte nu steviger nog op haar oogleden.

„Ach, ga toch weg, ik moet wakker blijven.” Maar een geuw deed deze woorden bijna onverstaanbaar zijn. En toen de slaap wéér kwam, keek Maartje hem vriendelijk-lachend aan en zei niets meer: zij sliep langzamerhand in, vast en diep. Haar hoofd lag voorover op het opengeslagen stichtelijke boek.

En het verlangen van Willem Slenker, dat reeds gemeend had het „schip der vervulling” te bestijgen, zijn verlangen stond den volgende morgen, bleek en zwijgend, aan de haven, en zag hoe de „Wilhelmina” zich gereed maakte voor den tocht naar Hull. Het zag den kapitein ongeduldig met het horloge in zijn hand op de commandobrug wachten, het kromp ineens toen er tweemaal achter elkaar gillend gefloten werd op de scheepsfluit, en het werd door weemoed bevangen toen het schip zonder hem wegvoer, . . . ver weg, naar Hull.

Juist toen het van de torenklok in de buurt vijf uur sloeg, langzaam en plechtig, ontwaakte Willem Slenker. Een schrik verlamde een oogenblik zijn denken. Hij schoot overeind: het was al licht, en aan de tafel zat, lag voorover, bij het laatste bleek schijnsel van de petroleumlamp, zijn Maartje, die hem had willen roepen. Toen kreeg hij weer het gebruik van zijn hersens terug. . . . Vijf uur . . . voorbij! Zou hij nog naar de haven gaan? Neen, dat gaf toch niets meer. „Jammer, een mooie gelegenheid, de eerste mooie gelegenheid gemist,” zei hij halfsluud.

Toen ontwaakte ook Maartje. „Ach mijn lieve . . . Willem . . . wat is er dan . . . ach lieve hemel, het is al vijf uur.”

„Ja, ja, je hebt mij mooi laten verslapen; had maar liever den wekker opgedraaid.”

„Misschien wacht het schip nog, Willem . . .”

„Neen, dat is al weg . . . En mijn kans om naar Hull te gaan is voor altijd voorbij.”

Slenker's woorden klonken weemoedig. En na een oogenblikke zei hij: „Het heeft niet zoo mogen zijn!”

Maartje wist in haar verlegenheid niet wat zij zeggen moest. Zij kon slechts een paar onsamenhangende woorden uiten: „Wees maar niet boos, Willem . . . ik wilde niet . . . ik wil het zoo graag goedmaken. Dat ik ook in slaap moest vallen . . . Ik heb er ook heelemaal niets van gemerkt. . . . Maar ik word oud, en ik kan dikwijls niet meer, zooals ik wil . . .”

„Nou, stil maar Maartje,” stelde hij haar gerust, „laat

maar, we zullen er geen ruzie over krijgen of er kwaad om worden op elkaar. . . . Het is alleen maar jammer. Ik had er mij zoo erg op verheugd. Maar we zullen maar hopen op een anderen keer.”

En hij stopte zijn pijp, terwijl Maartje de kachel begon aan te maken . . .

Maartje schaamde zich dagenlang over haar verongelukt waken. Vooral ook tegenover de burens, die natuurlijk van de reis op de hoogte waren geweest en die menigen jaloerschen blik op Slenker geworpen hadden. Willem wist dat

ook. Hij begroef dan ook zijn smart in het diepst van zijn ziel om hun leedvermaak niet grooter te maken en gaf op de vragen van zijn burens, waarom hij niet meegegaan was, zulke onverschillige en ontwijkende antwoorden, dat ze niets wijzer werden en verbouweneerd hun mond hielden.

Aan den kapitein van de „Wilhelmina” schreef hij een brief: „Geachte heer Kapitein! Daar ik mij heb verslapen, kon ik de reis niet meemaken. U moet er niet boos om zijn. Den volgende keer hoop ik mij stellig niet te verslapen en ik hoop, dat ik dan nog meemag. Met vriendelijke groeten, Willem Slenker.”

Doch een antwoord kwam er niet, hoe lang en verlangend Slenker ook wachtte. Eindelijk een kaart! „Mijn waarde!

Dus toch verslapen! Ik hoop spoedig weer in R. te zijn. Of we dan weer naar Hull gaan, weet ik nog niet. We zullen het beste hopen. Veel groeten. K. Leffers.”

Willem Slenkers verheugde zich bovenmate. Trotsch ging hij weer aan de haven wandelen en vroeg, zooals vroeger, den zeelieden naar het doel van hun reis. Maar nu deed hij het veel zelfbewuster; want hij was nu in zeker opzicht zelf ook een zeeman. Velen lachten om hem, maar dat was dom en harteloos. Slenker bemerkte het zelf ook wel, maar hij trok er zich niets van aan; hij droeg immers om zoo te zeggen zijn tocht naar Hull schriftelijk in zijn zak! En zijn

Rosa Spier,

onze eminente Hollandsche harpspeelster van Europeesche vermaardheid, is door de Fransche regering benoemd tot Officier de l'Instruction publique.

vrouw was ook zoo blij! De herinnering aan haar ongelukkige wake kwelde haar nog iederen dag, en nu zou zich binnenkort de gelegenheid voordoen om het weer goed te maken.

Maar het werd herfst en de „Wilhelmina” liet nog maar steeds niets van zich hooren. Het schip lag op de werf om gerepareerd te worden, doch Slenker wist dit niet. Maar toch twijfelde hij er nooit aan of hij zou zijn groote reis nog maken. De winter kondigde zijn komst reeds aan. De winter

op los gaan. Op 13 April zijn we weer in R. Den volgende dag gaan we naar Hull. Houd je gereed: Half vijf. Je Leffers.”

Maar de kapitein van de „Wilhelmina” was verbaasd, toen hem kort na zijn aankomst in R. een oude vrouw in zwarte kleeven aansprak: „Is u mijnheer Leffers?” En toen hij bevestigend antwoordde, zei het vrouwtje: „Mijn man, de postambtenaar Slenker, is al vijf maanden dood. Hij kan dus van uw vriendelijke uitnoodiging geen gebruik meer maken. . . .” En met een door tranen verstikte stem ging zij voort: „Maar geloof me, mijnheer, hij is er zoo blij door geweest En dat hij den vorigen zomer niet is meegegaan, dat was alleen mijn schuld.”

Zij vertelde den kapitein van het groote verlangen van den man, die als beambte zijn leven op een kantoor gesleten had, terwijl zijn gedachten en zijn ziel door de wereld zwierven, waarvan hij hield, kinderlijk-blij. En zij vertelde den kapitein zooveel als zij zelf maar had kunnen begrijpen van dit groote verlangen. . . .

Willem Slenker echter rust nu al vijf jaar op het kerkhof, en zijn verlangen is reeds langen tijd een heel klein deeltje geworden van het groote Verlangen, dat door de wereld gaat, en dat iemand soms kan aangrijpen, geweldig. . . .

DE BOM

Het liep tegen de verkiezingen. In alle lokalen van de hoofdstad, welke maar even te betalen geweest waren, hield een of andere partij hare propaganda-vergadering. Zoo had de kiesvereniging „Burgerbluf”,

de zoo juist tot algemeen heil opgerichte partij, die, naar haar programma mededeelde, de partij was omdat zij algemeen onpartijdig, of liever boven-partijdig was, daar zij alle partijen in haren schoot beoogde op te nemen, — zoo had de kiesvereniging „Burgerbluf” hare vergadering in de groote concertzaal „Muzenlust”. De zaal was eivol. Een overvloedig en geestdriftig publiek had den voordrager, tevens kandidaat voor een zetel, lawaaiig toegejuicht, en de kandidaat vroeg, nu de herrie weer een beetje geluwd was, of er nog iemand debatteeren wilde. Toen trad met zeer groote beredering een als heer gekleed persoon naar voren, noemde een naam, en schreed plechtig naar het podium. Nadat hij met eenigszins bombarieachtige gebaren min of meer stilte verkregen had, begon hij met een zware basstem: „Geachte Toehoorders. Ik kan moeilijk zeggen: partijgenooten, want zooals de hooggeachte kandidaat heeft in het licht gesteld, wij behooren tot geen enkele partij, elk partijstandpunt ons te eenzijdig zijnde, maar wij behooren tot de groote partij van het menschdom. Welnu ik heb daar niets aan toe te voegen, tenzij dan, . . . dat ik het er op geen stukken mee eens ben. Ik bijvoorbeeld ben eigenlijk heelemaal geen mensch, maar

een soort onmensch, met andere woorden, ik ben een bommen-mensch. Ik kom er vrij voor uit, al zeg ik het zelf. Ziehier, dit is een koekie van mijn eigen deeg. Mag ik het met uw verlof even aan de vergadering voorstellen.”

Hij haalde uit zijn binnenzak een pak te voorschijn, en begon met zeer geheimzinnige min of meer angstige bewegingen het te openen, sprong daarbij als een benauwde kakkerlak heen en weer, riep met een donderende stem: „Opge-

past, opgepast, levensgevaarlijk,” en maakte het zoo, dat het bestuur op het podium in verwarring opstond en naar achter op het podium week en het publiek in de zaal allerlei onverstaanbare geluiden van schrik en ontsteltenis gaf.

„Ik debateer. Ha, maar ik debateer niet met praatjes. Ik debateer met geweld,” riep hij uitdagend. Het pak was nu geopend. De man zwaaide als uitzinnig met een bom. „Let op, daar gaat hij, let op.” In de nu ademlooze sidderende spanning klonk dan nog feller, nog doordringender de stem van den vreeselijken kerel: „Dus u let op? . . .

Welnu, deze bom is niet zoozeer een bom als wel een gummi bal uit de bekende speelgoedmagazijnen van de firma Stephenson, aan de Voorstraat. Blijft altijd veerkrachtig. De prijs is vijftig cent per stuk. Bij zes stuks één cadeau. Zegt het voort.”

En onder het in de algemeene ontspanning nu plots uitbrekend gelach, kaatste de debater den bal eenige malen heen en weer, verdween met buigingen en vriendelijke lachjes, maar dat alles in een tamelijk haastig tempo, waarschijnlijk gedachtig aan de leus (zij het dan geen verkiezingsleus) dat wie kaatst, ook den bal moet verwachten.

Voller.

En mooi succes voor een Nederlander en een Nederlandsch vliegtuig

Links: Ir. Grasé, een van de piloten van de Fokkerfabrieken, heeft onlangs de snelheidsrecords over 100 en 200 K.M. met 250 en 500 K.G. nuttigen lastverbeterd. Zoodra deze records officieel door de Federation Aeronautique Internationale zullen zijn bekrachtigd, zal het voor het eerst zijn, dat een wereldrecord door een Nederlander met een Nederlandsch vliegtuig werd geslagen. Rechts het Fokker-Napier-vliegtuig, type D XIII, waarmee Ir. Grasé op de wereldsnelheidsrecords beslag wist te leggen.

is gemeen: met storm en natte sneeuw slaat hij de menschen in het gezicht en in den hals. Met zijn ijzige hand grijpt hij naar hun leven. En op Willem Slenker had hij het dezen keer in het bijzonder begrepen.

Op zekeren dag kon Slenker niet opstaan. „Het geeft niets,” zei hij tegen zijn Maartje, „dat gaat wel gauw weer over.” Maar het ging niet over. De dokter kwam: „Longontsteking.” — En de oude postbeame Slenker stierf. Zijn laatste woorden waren: „Nietwaar, Maartje, wij tweeën . . . op de blauw-groene zee . . .”

Toen op zijn graf reeds langen tijd het groen van de lente uit de aarde omhoog gekomen was, kreeg zijn Maartje een kaart: „Nu, mijn beste heer Slenker, nu kunnen we er weer

NIEUW-GEKOZEN LEDEN DER TWEEDE KAMER

J. J. v. Dijk
A. R.

Dr. L. G. Kortenhorst
R. K.

Prof. Dr. J. A. Veraart
R. K.

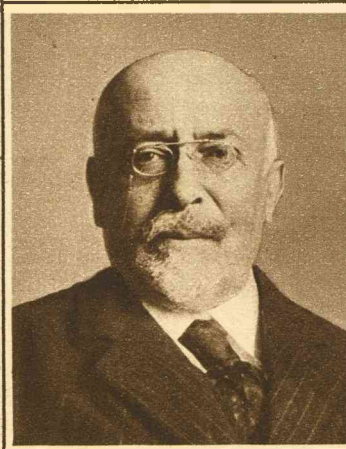
Jacques Vos
R. K.

Jhr. Mr. D. J. de Geer
C. H.

Mr. A. M. Joekes
V. D.

Mr. S. J. L. v. Aalten
V. D.

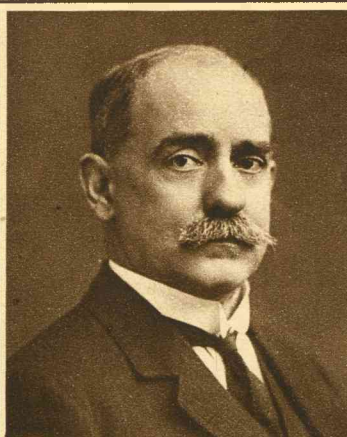
Mr. H. J. Knottenbelt
V. B.

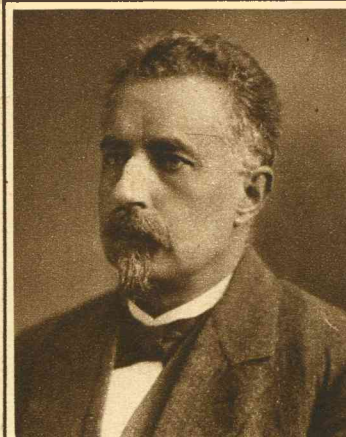
Walrave Boissevain
V. B.

W. Drop
S. D. A. P.

Ch. G. Cramer
S. D. A. P.

Ds. A. v. d. Heide
S. D. A. P.

Mr. Dr. G. v. d. Berg
S. D. A. P.

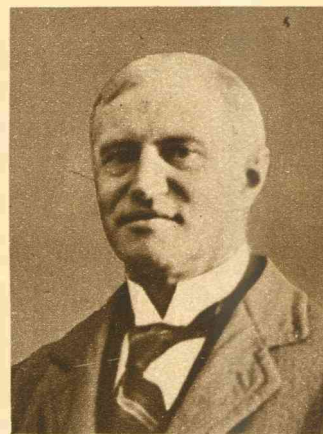
Een onderscheiding

De heer C. Schreuder, directeur van het hoofdkantoor te Amsterdam, is aangezocht zitting te nemen in de Commissie van de vier deskundigen, die den Volkenbond zal voorlichten over de vaststelling der juiste grenzen van Danzig.

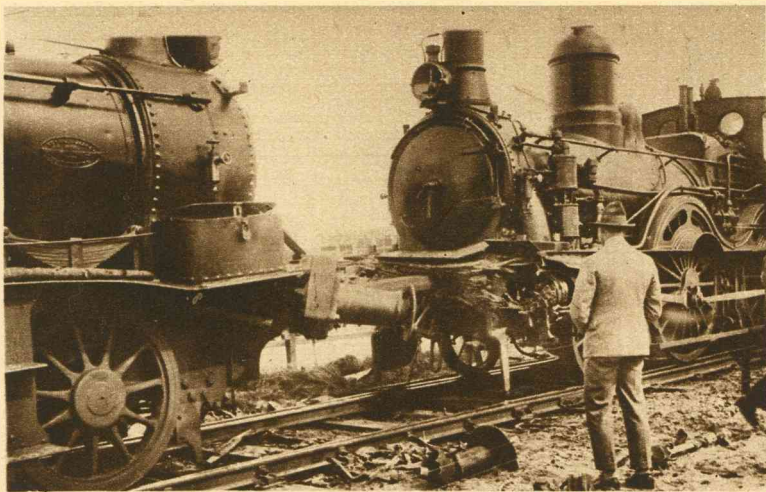
De Nederl. Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunde

hield te Middelburg op 6 en 7 Juli haar algemeene Vergadering. — Een groep der deelnemers vóór het Stadhuis. Met (X) de burgemeester van Middelburg.

Dr. H. T. Colenbrander

is benoemd tot hoogleeraar in de geschiedenis aan de Rijks Universiteit te Leiden.

Het Spoorwegongeluk te Amsterdam

Woensdagmorgen 8 Juli had bij het Station Willemspark te Amsterdam een botsing plaats tusschen een rangeeren en een persontrein. Acht personen werden gewond, terwijl de materiele schade, zooals uit onze foto's is te zien, zeer aanzienlijk is. *Links:* De beide op elkaar ingereden locomotieven. *Rechts:* De op elkaar geloopt, vernielde wagens.

FOTO'S VAN

Olavi-Burcht.

Finland, met een bevolking van ongeveer 30 miljoen zielen op een oppervlakte van bijna 400.000 K.M², behoort tot de Russische randstaten. Het midden van het land wordt gevormd door een 130—200 M. hoog plateau, bedekt met talrijke meren en rotsen. De grootste hoogte vindt men in Lapland, dat op sommige plaatsen ruim 1200 Meter boven den zeespiegel ligt. Het klimaat is vrij guur; in het Noorden, waar de zomer slechts twee maanden duurt, daalt de temperatuur geregeld tot -30°C , in het Zuiden tot -20°C , terwijl ze 's zomers daar tot $+30^{\circ}\text{C}$ opklimt. De bevolking, die voor 86 % van Mongoolschen stam is, heeft een hoogen trap van ontwikkeling bereikt. Analphabeten treft men nergens aan, terwijl de Finsche dichters, schilders, beeldhouwers en componisten met eere worden genoemd.

Kort na 1322 werd Finland Zweedsch. In 1809 werd het door de Russen veroverd, die het tot een grootvorstendom maakten dat slechts door een personeele Unie met Rusland verbonden was. Onder Ozaar Nicolaas II begon men echter met de russificering. In 1899 werd het Russisch de officieele taal, en in 1901 werd het onder militair régime geplaatst, hetgeen echter niet zonder hevige protesten van de Finnen en verscheidene Europeesche intellectueelen geschiedde. Een tijd lang — onder den Russisch-Japanschen oorlog — had het land een eigen con-

stitutie. Toen in land z der D publiek die vo bij de van dr gekoze

Intérieur van de kerk te Lohja

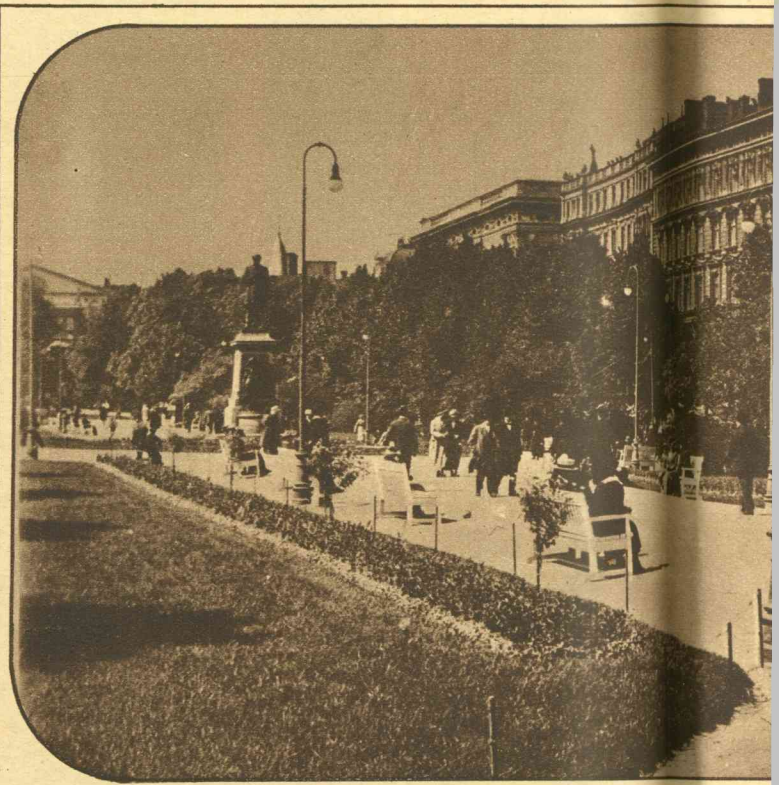
Het Nationale Theater te Helsingfors

De woning van den President

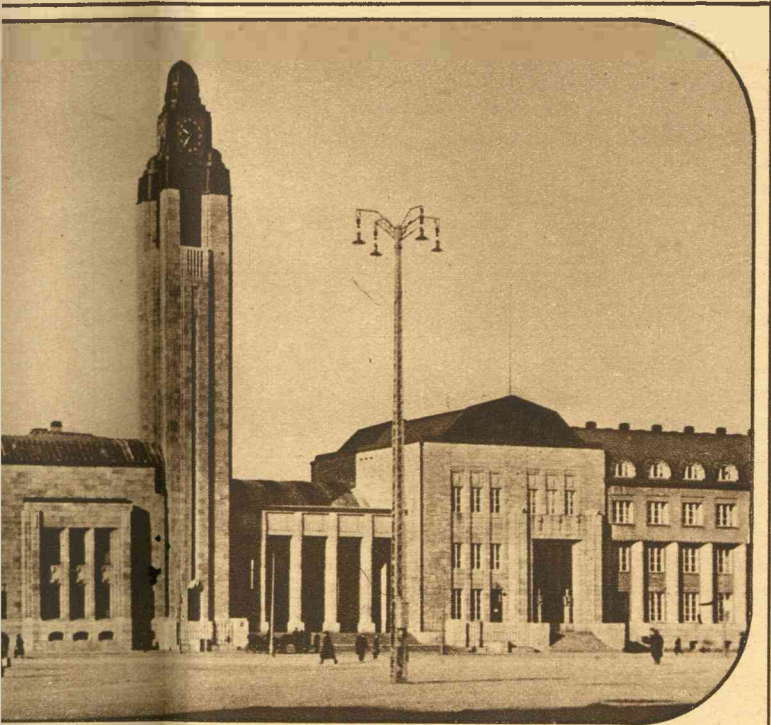

De papier- en cellulosefabriek te Enso.

Het wandelplein te Helsingfors met het standbeeld van het Finsche Volk

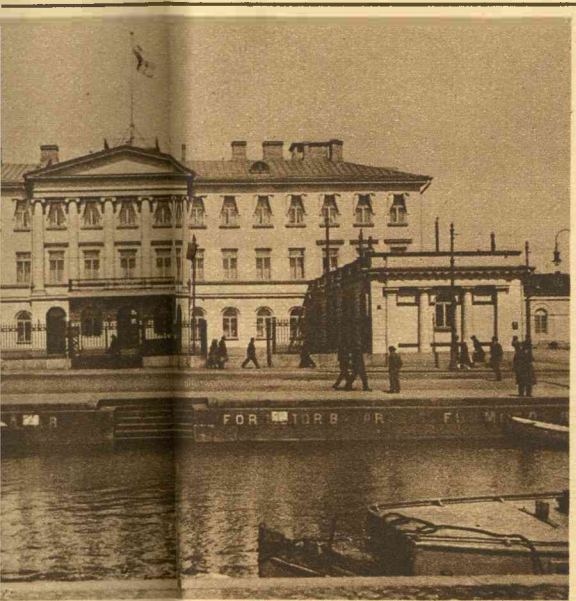
VAN FINLAND

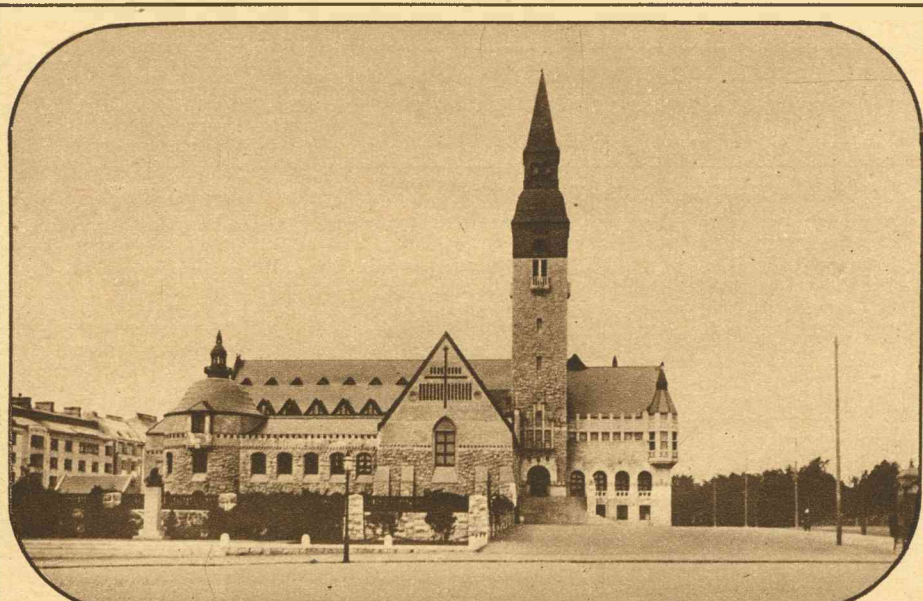
uw te Helsingfors, de hoofdstad van Finland

9 werd het door
ndom maakten
land verbonden
er met de russi-
ieele taal, en in
, hetgeen echter
en verscheidene
d lang — onder
een eigen con-

stitutie, maar later werden al deze concessies weder ingetrokken. Toen in 1917 in Rusland de revolutie uitbrak, verklaarde Finland zich onafhankelijk; de „Witte Garde” dreef met behulp der Duitschers de Bolsjewieken uit het land. Men riep de republiek uit, en droeg de uitvoerende macht op aan een president, die voor zes jaar wordt benoemd. De wetgevende macht berust bij de Nationale Vergadering van 200 leden, die voor den tijd van drie jaar volgens een stelsel van algemeen kiesrecht worden gekozen.

ng van den esident te Helsingfors

Het Nationale Schilderijen-museum te Helsingfors

„De schipbreukelingen” van R. Stigeli
(Helsingfors).

gfors met beeld van Runeberg, den dichter
van het Finsche Volkslied

De burcht te Wiborg

Van de bestaansmiddelen die het land oplevert, is de landbouw minder belangrijk dan de veeteelt en de boschbouw. Meer dan de helft van den bodem bestaat dan ook uit boschgrond, die behalve bouwmetaal en brandhout vele nevenproducten oplevert, die een deel der bevolking een bestaan verschaffen. De industrie omvat behalve hout-, cellulose- en papier-fabricage, ook ijzer- en machinefabrieken, katoen-, leer- en tabaksnijverheid. Van de uitvoerproducten noemen we behalve ruw en bewerkt hout, boter en kaas.

De foto's, die wij hierbij brengen, mogen den lezer een denkbeeld geven van dit belangrijke land, dat vooral de laatste jaren, sinds het zichzelf tot zelfstandigen staat verklaarde, hard werkt om een waardige plaats in te nemen naast de overige Europeesche landen.

En houtzagerij te Kunsiluoto

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

33)

(Slot)

Vol verrukking wendde zij zich tot hem. „O, wat is het mooi!” riep ze uit. „Het is een . . . koninklijke kamer, en wat een schitterend bed! En die gouden en purperen tinten, ze lijken op een stralenden zonsondergang! Ben je niet bang, dat ik vreeselijk verwaand zal worden!? Kijk eens, wat die goede Hassan gedaan heeft? Hij heeft mijn borstels al voor me uitgepakt. Maar wat is dat?”

Ze wees op een gewaad, dat op het bed lag uitgespreid.

„Is dat ook voor mij?”

Trench knikte bevestigend.

„Ik heb het op zekerem dag in Caïro gekocht, omdat ik dacht, dat het je prachtig zou staan.”

Tilly nam het op. „Het lijkt op een japon. Het is heelmaal van goud . . . O, wat mooi!”

„Het is een gouden kleed . . . ja,” zei Trench op teederen toon. „Het is voor mij het symbool van je reinheid. Draag het vanavond, liefste.”

Even bleef hij nog dralen.

„Als je iets nodig mocht hebben, wil je dan bellen? Mijn kleedkamer is hier vlak bij. Zul je gauw voortmaken, kindje? Ik heb Hassan verzocht het diner precies om acht uur op te dienen.”

Tilly lachte vrolijk.

„Tel tot zestig, en dan ben ik er. Van de zeventien danseresjes in de kleedkamer, was ik altijd het eerste klaar,” zei ze nog, terwijl ze hem toewuifde.

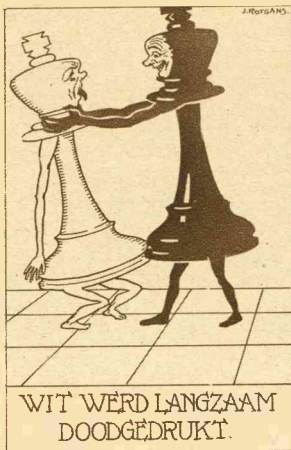
Toen de deur achter hem gesloten was, keek ze naar het koffertje, dat Hassan reeds half voor haar had uitgepakt. In haar opwindning had zij er alles door elkaar ingesmeten. Ze ontdekte een tullen lila nachtgewaad,

waarvan de bovenzijde geheel uit kant en lint bestond. „Oh, wat komt dat mooi bij de kamer,” zei ze op bijna eerbiedigen toon bij zichzelf, terwijl haar hand teeder over het soepele goed streek.

Tilly's geluk.

Hassan was binnengekomen om de koffie te brengen, en had daarna Tilly en Trench alleen achtergelaten.

Duizenden sterren stonden aan den diep-blauwen Egyptischen hemel, en verlichtten de kamer zoodanig,

HUMOR UIT DE SCHAAKWERELD XI-XII.

dat ze duidelijk elkaars gezichten konden onderscheiden.

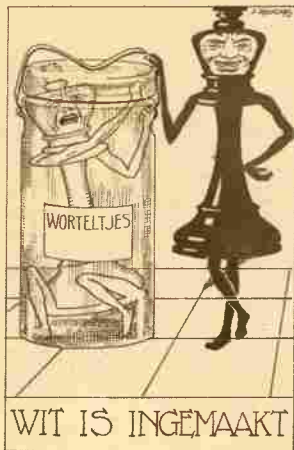
Tilly's hand rustte op Trench's schouder, en er ging even een rilling door haar heen.

„Ben je koud?” vroeg hij bezorgd. „Zullen we de ramen sluiten?”

„Nee,” antwoordde ze. „Het is hier verrukkelijk! Ik zou den heelen nacht kunnen opblijven.” Ze werd plotseling heel verlegen.

„Maar je rilt toch,” drong Trench aan.

„Nee, dat was het niet,” legde ze uit. „Er is een liedje „Because” geheeten, waarin een heel duidelijke beschrijving van dit gevoel voorkomt. De woorden zijn: „Et après tu viens à moi, et je frissonne”. Mijn accent is allesbehalve mooi, vind je wel? Ik ben heusch niet koud. Voel mijn handen maar! Laten we nog even hier blijven.”

Ze drukte zich dicht tegen hem aan.

„Waarom denk je op het oogenblik?” vroeg hij zachtjes.

„O, aan alle mogelijke dingen. Sommige gedachten kan ik niet in woorden brengen, en andere weer wel. Enkele lijken op muziek . . . zooals heel groote componisten schreven . . . muziek, welke ze in den hemel moeten hebben gehoord. En ik dacht ook aan den Professor, want je weet, dat ik heel veel van hem hield. Ik vraag me nu af: was ik werkelijk zoo op hem gesteld, omdat jij het was, en had ik misschien het land aan hem gekregen, als hij inderdaad oud was geweest? En dan zou ik waarschijnlijk niet gewenscht hebben, dat hij nog jaren lang had geleefd.”

„Dat komt er nu allemaal niet meer opaan, is het wel, kindje?”

„Nee, niets is vanavond van belang . . . behalve jij en ik,” antwoordde ze. „Dit is . . . het grootste oogenblik van het leven . . . Is het niet heerlijk zóo gelukkig te zijn?”

Toen beefde ze weer even.

„Je bent koud,” zei Trench.

Ditmaal hief ze echter haar gezichtje op en hij zag, dat ze glimlachte. Hoe subliem het oogenblik ook was, haar zin voor humor verliet haar ook nu zelfs niet.

„O goede hemeltje!” riep ze plagend uit. „Zouden de menschen ons niet prachtig vinden voor een groot liefdesdrama in de woestijn? . . .”

Onmiddellijk daarop werd zij evenwel weer ernstig en toen Trench zijn vrouw naar haar kamer geleidde, stonden er groote tranen van geluk in haar prachtige groene oogen.

ONS NIEUWE FEUILLETON.

In het volgende nummer zullen wij een
aanvang maken met ons nieuwe, zeer
boeiende feuilleton

VERMOEDENS VAN MISDAAD

DOOR JERMYN MARCH

NAAR DE VELUWE

Van Amsterdam fietsen we langs de Amstel en Omval naar Diemerbrug, hier rechtsaf de brug over en linksaf langs de Gaasp naar Weesp. Dit stadje doorrijden, de Vechtbrug over en langs de Vecht en de trekvaart naar 's Graveland. Hier bij de muziektent linksaf en door de prachtige Leeuwenlaan in de richting Hilversum. Bij den Trompenberg (dat is ongeveer 1 K.M. voorbij den tol) rechtsaf de Schuttershei op. Aan 't eind hiervan den Vaartweg oversteken en bij de politiepost naar beneden, de brug over en ongeveer 500 M. den weg naar Loosdrecht volgen. Dan linksaf langs 't fietspad over de Loosdrechtsche heide en later door de bosschen naar de Lage Vuursche. Van hier in de richting Zeist, bij den tol linksaf in de richting Baarn, bij Huize Eikenstein weer rechtsaf en 1 K.M. verder weer linksaf naarden Dolder. Een halven K.M. voorbij het Station linksaf naar het Vliegveld Soesterberg. Aan den boschrand gekomen, moet men dien rechtsaf volgen, de heide oversteken is ten strengste verboden. Van Soesterberg (dorp) volge men den straatweg tot Huis ter Heide en vandaar naar Zeist. Afstand Amsterdam . . . Zeist ± 60 K.M.

In Zeist vindt men verschillende hôtels en pensions, terwijl men 's avonds in een van de zitjes aan het Rond de zomerdruchte in de Stichtsche Lustwaranda kan aanschouwen.

Den volgende dag volge men van Zeist af den grooten straatweg tot het dorp Driebergen. Hier linksaf de Traay op en steeds rechttuit langs een grintweg door de bosschen tot den straatweg Zeist-Ede, welken men oversteekt en dan langs 't fietspad over de Leusderheide naar Oud-Leusden. Hier langs het hotel en dan linksaf. Later kruist men den straatweg Amersfoort-Woudenberg en de spoorlijn. Tegenover het landgoed „de Heilige Berg” rechtsaf een straatweg in naar Hamersveld. Aldaar even rechts en onmiddellijk daarna weer links naar het gehucht Asschat. Men volgt steeds dezen weg, die op eenigen afstand voorbij den molen in een zandweg met rijwielpad overgaat. Men gaat vlak langs de groote boerderij en volgt dit pad steeds, dat later overgaat in een sintelweg, totdat men op den straatweg komt, welken men linksaf naar Barneveld volgt. Dit stadje doorrijden en langs Kasteel de

Schaffelaar, dat men aan de linkerhand houdt, naar Kootwijkerbroek, waar men rechtsaf slaat. Op den grintweg Stroe-Otterlo weer rechts en ongeveer 1 K.M. verder links het rijwielpad op langs de radio-Kootwijk over de prachtige Harskampscheide naar Hoog-Buurlo, een boerderij midden in een op de heide gelegen bosch. Vanhier naar beneden naar Halte Assel en verder naar Hoog Soeren, waar men rechtsaf naar Apeldoorn gaat.

Afstand Zeist-Barneveld 40 K.M.

Barneveld-Apeldoorn 35 K.M.

Totaal 75 K.M.

's Avonds wandele men eens in de richting van het Loo.

naar Hattum. Aan het begin van dit stadje rechtsaf over het kleine Veer (roeibootveer over den IJssel) naar Zwolle. Heeft men zwaar beladen fietsen, dan rijde men Hattum door en neme het Katerveer over den IJssel.

Afstand Apeld. Elspeet via Garderen 30 K.M.

Elspeet-Zwolle via Epe 40 K.M.

Totaal 70 K.M.

Den vierden dag make men een boottocht naar Giethoorn. De boot vertrekt van het Roodetorenplein te Zwolle en vaart door het Zwarte Water naar Zwartsluis, waar wordt geschut. Door de Arembergergracht en over de mooie Belter en Beulaker Wijde bereikt men Giethoorn, welk schilderachtig dorpje, niet ten onrechte Hollandsch Venetië genoemd, wordt doorgepunterd. De terugtocht gaat weer over de meren, het Meppeler Diep en het Zwarte Water huiswaarts.

Wil men fietsen, dan gaat men heengaande over Genemuiden, daar overvaren en dan een eind in de richting Vollenhove en over een grintweg tusschen de Beulaker en Belter Wijde, door naar Giethoorn. Terug rijde men over Wanneperveen, Zwartsluis en Hasselt. Men volgt steeds den Oostelijken oever van het Zwarte Water, waar men van Hasselt af een heel aardig weggetje heeft. Aan het eind van dit weggetje overvaren over de Vecht en rechttuit naar Zwolle.

De thuisreis kunt U niet beter en aangenamer maken dan met de groote, geriefelijke Zuiderzeeboot.

Deze vertrekt uit Zwolle dagelijks behalve Zondags 's morgens 9 uur (dagdienst 13 Juli tot en met 5 September) en 's avonds 8 uur (nachtdienst).

De reis gaat eerst door de Willemsvaart naar de sluizen bij het Katerveer. Vervolgens gaat de reis over den IJssel naar Kampen, waar ook even wordt aangelegd. Uit Kampen 's morgens 11 uur, 's nachts 11.45. Nu wordt het laatste gedeelte van den IJssel afgevaaren en door het Keteldiep

tusschen twee lange strekdammen door komt men op Zee.

De Geldersche kust, Urk en Schokland zijn duidelijk te zien. Na eenige uren varen komt de Gooische en Hollandsche kust en het eiland Marken opdagen. Dan volgt Pampus en het Vuurtoreneiland, en de zeereis is alweer achter den rug. Er wordt geschut in de oranjeluzen en over het IJ naar Amsterdam opgestoomd, waar U aan de Ruyterkade achter het Centraal-Station aankomt.

BIJ HET UDDELER-MEER

Den derden dag verlaat men Apeldoorn langs den Amersfoortschen straatweg tot een eindje voorbij den Echoput. Hier rechtsaf naar het Uddelermeer en vandaar rechttuit over de hei met mooi panorama naar het schilderachtige Garderen, waar men rechtsaf slaat en over Speuld naar Staverden rijdt. Hier weer rechts en bij het kasteel rechttuit naar Elspeet, waar men den tweeden weg links naar Vierhouten inslaat. Van laatstgenoemd dorp gaat men langs een fietspad, eerst over de heide, daarna door de bosschen naar Martha's hoeve, waar 't rijwielpad overgaat in een grintweg naar Epe. Vanhier volgt men den provincialen grintweg over Heerde

UIT HET VOLLE LEVEN

De natuurlijkste Carmen van heden

is volgens het oordeel der Spaansche theater-ondernemers de mooie Consuelo Mayendia, die men pas als zoodanig „ontdekt” heeft.

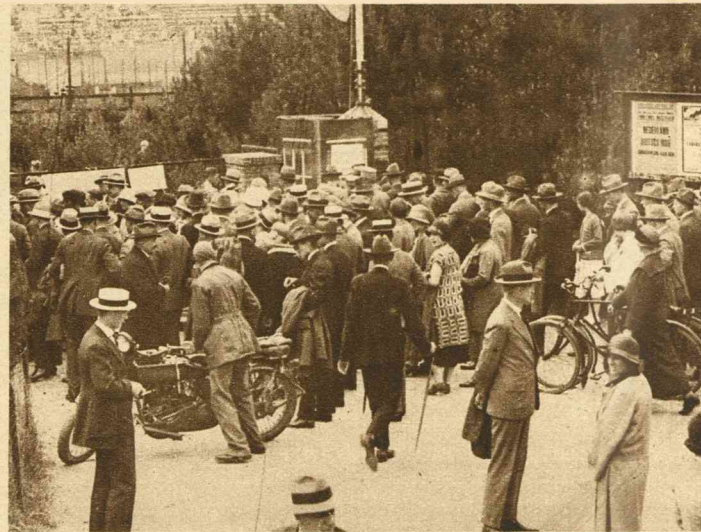
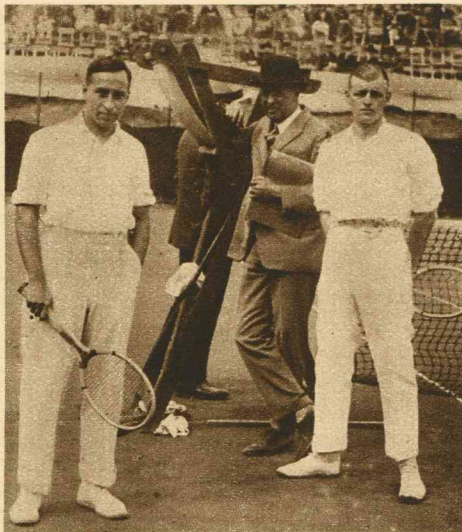
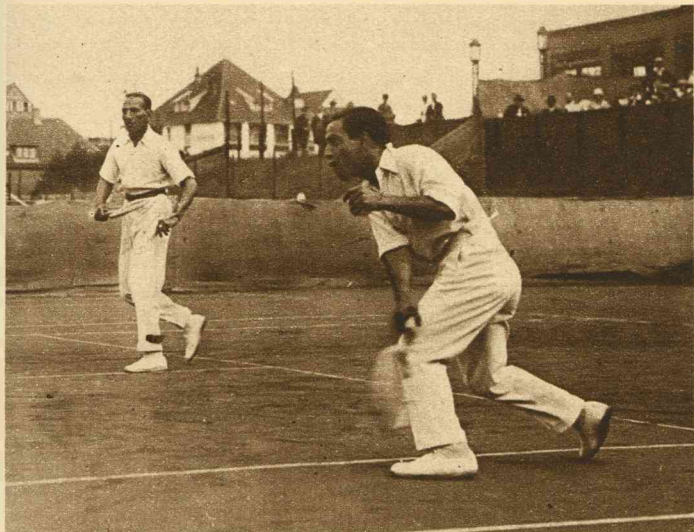
De Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Pharmacie

vergaderde 6 en 7 Juli te Leeuwarden. — De deelnemers poseren voor onzen fotograaf.

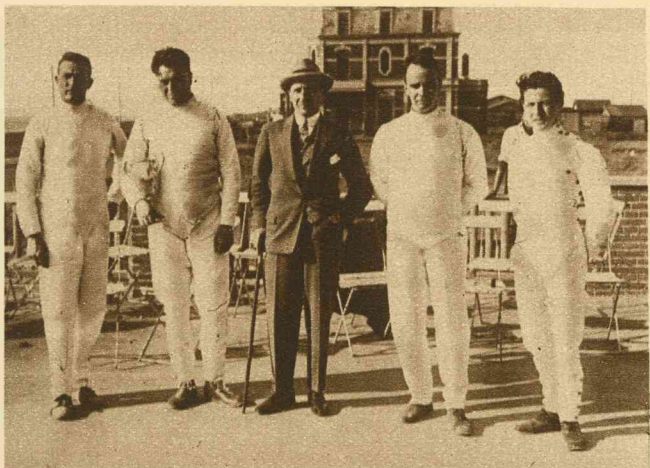
'n Openlucht-theater te Zandvoort

Louis de Vries (x), de bekende acteur, licht eenige journalisten in over zijn plannen voor 'n openlucht-theater in de duinen van Zandvoort.

Om den Davis Cup. — Holland in de finale van de Europeesche Zone.

Een drietal interessante foto's van de tenniswedstrijden te Noordwijk om den Davis Cup. Links: De Voor-Indiërs Hadi (rechts) en Dr. Fijzee (links) verloren in het heeren-dubbel van de Hollanders Van Lennep en Diemer Kool, die schitterend spel te zien gaven. — Midden: de heer Diemer Kool (rechts) die van den heer Yogat Mohan Lal (Voor-Indiër) won in heeren-enkelspel. Rechts: De enorme belangstelling: ongeveer 3000 mensen woonden de wedstrijden bij. — De drukte bij den ingang.

Om den Sumatra-beker

Onder groote belangstelling vonden Zondag l.l. op het terras van het Kurhaus te Zandvoort de jaarlijksche schermwedstrijden plaats, uitgeschreven door den Kon. Nederlandschen Amateur-schermbond. De Amsterdamsche ploeg, die na hardnekkigen strijd den beker won. V.l.n.r. de heeren Driebergen, Brouwer, Aegts, v. Heukelom, de Vries.

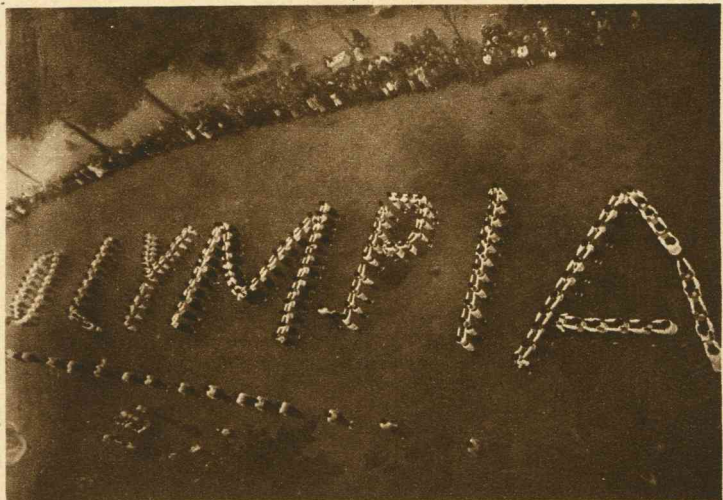
De kliniek voor allergische ziekte van Prof. Storm v. Leeuwen te Leiden,

waar asthmaliijders enz. volgens een nieuwe geneeswijze (met zuivere lucht) worden behandeld, werd Zaterdag j.l. officieel geopend. — Prof. Storm van Leeuwen in het laboratorium zijner kliniek.

De commandant van het Zwitsersche Leger des Heils,

de heer J. W. de Groot (x), Nederlander van geboorte, arriveerde Zaterdag l.l. aan het Centraal-station te Amsterdam.

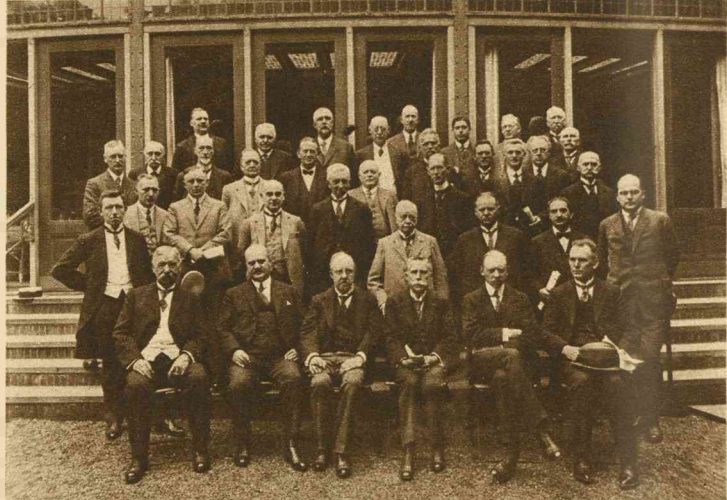
Een interessante luchtfoto

De vorige week overhandigde de Burgemeester van Zierikzee aan de Gymnastiek Vereeniging „Olympia” aldaar een vaandel en twee afdeelvlaggen. Na afloop der uitreiking werd door alle gymnasten den naam der Vereeniging gevormd, waarvan wij hierboven een interessante luchtfoto geven.

Ir. J. W. Albarda,

die op de vergadering der Soc. dem. Tweede-Kamerfractie tot eersten voorzitter, en daarmede tot leider der S. D. A. P. werd gekozen.

Het 50-jarig bestaan der Vereeniging voor Facultatieve Lijkverbranding

werd de vorige week te Rotterdam herdacht. Zittend de leden van het hoofdbestuur. V.l.n.r.: de heeren Dr. E. Halbertsma, J. J. Neurenberg, Mr. J. D. Verbraek, Prof. Dr. L. van Itallie, Mr. C. J. Stheeman, J. J. Roelofsen.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Hoofsche manieren

We zijn het er allemaal wel over eens, dat goede manieren niet uitsluitend in huis, doch evenzeer op straat en in het publiek beoefend dienen te worden.

Als eersten regel kan men aannemen: in het publiek dient alle uitbundigheid vermeden te worden. Een groet zelfs tusschen goede bekenden heeft daarom altijd iets min of meer officieels.

Wanneer men elkaar op straat aanspreekt behoort men niet langer dan hoogstens tien minuten te blijven staan.

In tram en trein, op een tentoonstelling, in theater of bioscoop, overal waar men zich in het publiek vertoont, dient luid praten en lachen vermeden te worden, daar het geldt voor ongemanierd.

Dames groeten op straat met een lichte hoofdbuiging. Al naarmate van de verhouding, waarin men tot den groetenden persoon staat, kan men hieraan al of niet een glimlach toevoegen.

Jonge meisjes kunnen met een vriendelijk knikje volstaan.

Groet in Engeland de dame het eerst om daardoor te kennen te geven of zij al of niet gegroet wenscht te worden, bij ons groet de heer het eerst.

Dit geldt ook voor den jongsten persoon of den mindere in rang en stand.

Wanneer twee heeren, waarvan de een met een dame loopt en de andere alleen, elkaar ontmoeten, groet de heer die alleen is het eerst, ook wanneer hij ouder of hooger in rang is. Wat het hoed afnemen betreft, mogen onze Hollandsche heeren nog wel eens een lesje in het buitenland gaan nemen: men hoort den hoed te lichten even voordat de te groeten persoon vlak bij is en den hoed niet weer op te zetten voordat de ander voorbij is.

Sommigen knippen even in den rand van hun hoed wanneer men al half voorbij is. Het behoeft geen betoog, dat dit zeer onbeleefd is.

Wie links passeert neemt den hoed met de rechterhand af en wie rechts passeert groet met de linkerhand.

Sigaar of sigaret wordt bij het groeten uit den mond genomen.

Tegen iemand praten met een sigaret of pijp in den mond geldt voor even onbeleefd als zóó onduidelijk praten of zoo zachtjes, dat de ander het niet verstaan kan. Wanneer men gezeten is en iemand voorbij ziet komen, die men groeten wil, sta men even op.

Wanneer een oudere heer of een dame aan een tafeltje komt staan of zitten, waaraan een heer gezeten is, dan behoort deze laatste op te staan.

Iets wat bij ons ook zeer vaak veronachtzaamd wordt, is het volgende: naaste familieleden behooren elkaar in het publiek te begroeten evenals zij het kennissen zouden doen; bijv. de vader, die zijn dochter op straat tegenkomt, zal beleefd den hoed lichten. Ook zal bijv. de man, die met zijn vrouw wandelt en op straat afscheid van haar neemt, zijn hoed afnemen bij het weggaan.

Wanneer wij wandelen of in de comédie of in een winkel zijn met een ander persoon en deze wordt door kennissen of vrienden gegroet, dan moeten wij mede teruggroeten.

Wanneer men op een middag verschillende malen dezelfde personen tegenkomt, kan men met éénmaal, de eerste maal, groeten volstaan.

Wanneer een dame aan een heer wordt voorgesteld, behoeft zij niet dadelijk de hand uit te steken voor een handdruk en kan zij genoegen nemen met een lichte buiging en het zeggen van „aangenaam”.

Uit verlegenheid drukken sommigen een aangeboden hand zóó hartelijk of zij pomp-zwengelen zóó krachtig, dat het slachtoffer bijkans „au” roept. Velen, die niet gewend zijn veel met menschen van allerlei stand om te gaan, zijn bijzonder royaal met handjes geven. Komen zij in gezelschap, dan meenen zij het aan de goede vormen verplicht te zijn ieder der aanwezigen een hand te geven.

Dit is geheel onnoodig en wordt meestal lastig en een beetje belachelijk gevonden.

Men begroet gastheer en gastvrouw en maakt verder een „alles en allen omvattende” buiging.

Aphorismen

Om ons heen zien wij beweging, maar slechts zelden leven.

De harmonisch voelende mensch voelt in zijn eigen ziel alle zielen leven, omdat alle leven in zijn innigst leven samenvloeit. Hij weet, dat de grootste denkers hem alleen kunnen brengen tot het helder besef van wat in de diepte van zijn eigen geest reeds bestond; hij weet, dat, aan den anderen kant, de daad van den misdadiger op hem niet geheel zonder invloed kan blijven.

Modesnuffes

Natuurlijk kunnen we niet altijd nieuwe jurken hebben en bij iedere volgende modegril als makke schapen volgen.

We zouden misschien wel willen maar . . . onze beurs weigert soms den dienst.

Deze alom bekende omstandigheid — die in de beste families voorkomt — is waarschijnlijk de oorzaak geweest van het ontstaan van de talloze gezellige kleinigheden, die met weinig kosten zelf te maken zijn en die aan een japonnetje dat zekere cachet verleen, dat een vrouw in de oogen van anderen (zou ze 't zelf niet weten . . . ?!) tot een goed-gekleede persoonlijkheid stempelt.

Hieronder volgen een paar alleraardigste nieuwtjes:

Gebloemde voile jurken met als garnering rijen gewerkte rijgsteken en parelmoeren knoopjes.

Badschoenen voor zeebaden. Deze schoenen zijn uit een stuk van crêpe-rubber in vrolijke tinten, meestal met een witte bias afgezet.

Handige vingertjes knippen van een oude badmuts aardige vlinders, die er heel leuk op staan.

Fel gekleurde crêpe de Chine zakdoekjes, die we in een ommezien uit japonresten kunnen tooveren. Zoo'n kleurige toets kan een geheel wit japonnetje verrassend ophalen.

Een garnituur van wit batist bestaande uit een niet diep uitgesneden rond kraagje met eraan bevestigd een smal vestje met fijne lingerie-plooitjes. Het geheel is evenals de bijbehorende manchetjes omboord met een schuine bias van 'gekleurd batist.

Een polsarmbandje van zwart moiré met een monogram van kleine stalen kraaltjes (voor wie niet van namaak-diamantjes houdt) staat zeer origineel en is gemakkelijk zelf te maken.

Een Japansche papieren parasol, die men met kleurloos vernis kan bestrijken, ten einde haar waterdicht te maken. Deze waterdichtheid maakt het papier sterker, maar . . . duurt niet lang. Bij een stevige bui verkieze men dus de parapluie!

Recepten

Bloemkoolsoep.

Benodigdheden: 1½ liter bloemkoolwater, desverkiezend eenige overgebleven stukjes bloemkool, 70 gram bloem, 70 gram boter, wat maggi-aroma en zout.

Bereiding: Op een zacht vuurtje worden boter en bloem door elkaar geroerd, terwijl er met kleine hoeveelheden tegelijk, al roerende, het bloemkoolwater aan wordt toegevoegd. Men laat de soep ongeveer 10 minuten koken, tot ze genoeg gebonden is. Daarna worden de kleine stukjes bloemkool toegevoegd en maakt men de soep af met wat maggi-aroma en zout naar smaak.

Eieren in zak (Oeufs pochés).

In een groote pan wordt water aan de kook gebracht. Men doet er wat zout en een scheutje azijn in. Nu wordt elk ei achtereenvolgens in een kommetje gebroken, waarna men het in het water laat glijden. Men laat de eieren 3 à 4 minuten koken, terwijl men met een lepel het wit zoo veel mogelijk om den dooier heen werkt. Met een schuimspaan worden ze weer uit de pan gehaald, terwijl men de losse stukjes eiwit er af snijdt.

Eieren in zak worden op geroosterd of lichtbruin gebakken brood aan de koffietafel, met een kerriesaus bedekt, opgediend.

Van een van onze talrijke lezers te Buitenzorg (Java) ontvingen wij onderstaanden brief, waaraan wij gaarne plaatsruimte verleen:

In het nummer 29 (3) van 14 Januari 1925 van Uw belangwekkend blad trof ik een voorschrift aan over het schoonmaken van paling: „men snijdt achter de ooren de ruggegraat dwars door, zoodat de kop blijft hangen enz.” Deze wijze van slachten is echter een van de wredeste manieren, daar aldus het dier niet wordt gedood, maar levend gevild wordt. Ook de kop blijft dan nog uren leven.

De hersenen der paling, zooals trouwens die van elke visch, bestaan uit eenige met elkaar verbonden bolletjes, die in de lengte van den kop liggen. In Uw voorschrift raakt men deze hersenen niet. De eenige wijze, waarop men een paling behoort te slachten en schoon te maken, is, dat men eerst den kop overlangs doorsnijdt en bovendien nog eens in de richting er loodrecht op. Men snijdt dus door en door een kruis in den kop, zoodat de hersenen geheel worden doorsneden. Het dier is dan spoedig dood, wellicht terstond, en het villen kan dan veel gemakkelijker geschieden dan wanneer het dier nog leeft.

Jeugdige zomerhoed van Bangkok-stroo met crepe georgette overtrokken en groote toef bloemen ter linkerzijde.

Een praktische wenk

„Het is hollen of stilstaan tegenwoordig!” zuchtte de lieve oude dame, toen zij een plaatje van verleden jaar bekeek, en den langen rok vergeleek met het haast knie-vrije kleedingstuk van vandaag. Met de mouwen gaat het al evenzoo: of lang — of heelemaal met-sonder-mouwen. Het handige practische vrouwtje heeft er echter al lang iets op gevonden en zette twee bijpassende lange mouwen aan een tulen onderlijfje, zoodat de mouwloze japon zoowel voor middag- als avondtoilet dienst kon doen.

Van japonnen en tunieken kan men op deze wijze door het aanbrengen van gebloemde, doorzichtige of zijden mouwen (met eventueel bijpassende ceintuur) telkens een ander kleedingstuk maken.

Japon van witte bedrukte voile met bloemengarnering en zijden ceintuur. — Hierbij wordt een hoed gedragen van zwart gaas met geplisseerde witte crepe de chine strook.

UIT 'T GEDRANG

DOOR THÉRÈSE HOVEN
EERSTE BOEK — JEUGD

5)

Zij wilde niet poseeren voor een jonge weduwe, die nog eens een kans op geluk voor zichzelf wilde wagen, maar eenvoudig als de moeder van een bijna volwassen dochter een tweede huwelijk sluiten om haar kind en ook zichzelf een steun te geven.

Ze had hem dan ook, per telefoon, dat vond ze een neutraal, schoon niet aristocratisch communicatiemiddel, gevraagd iets vroeger te komen, daar ze iets met hem te bespreken had.

Toen hij haar roepstem volgde, bedankte zij er hem heel vriendelijk voor met een glimlach, die eigenlijk al over zijn lot en het hare besliste.

„Het is werkelijk allerliefst van u om aan mijn verzoek te voldoen . . .

„Maar, lieve Barones, daarom was 't toch gedaan,” viel hij, niet elegant, maar gemoedelijk-hartelijk in.

Weer een glimlach, waardoor de toestand geconsolideerd werd en toen, ietwat schuchter: „Ik wilde u vragen of u, met mij, de *honneurs* wilde waarnemen. Het is mijn eerste, eenigszins uitgebreide . . . ja, hoe zal ik het noemen? Ik meen, dat het eigenlijk voor het eerst is, sedert mijn groot ongeluk, dat ik eenige gasten ontvang, dus zou het, voor mij, bijzonder aangenaam zijn als u, dien ik als een goeden vertrouwden vriend ben gaan beschouwen, mij ter zijde wilde staan.”

Hij nam haar hand, drukte die met voorzichtige innigheid en zei eenvoudig: „Ik hoop het mijn heele leven te mogen doen.”

Waarop Célestine haar derden glimlach toezond, als een schip in nood een derde en laatste vuurpijl als noodsignaal afvuurt, en niet zonder éenige aandoening fluisterde: „Zou je het heusch aandurven met de moeder van een groote dochter?”

„Staan mijn twee nog grootere zoons daar niet tegenover?” klonk het heel hartelijk.

„In alles heb je meer,” zei ze, met een kiesche toespel op hun verschil in aardsche goederen.

„Als u . . . hm! als jij mij de eer wilt aandoen mijn vrouw te worden, is alles van ons beiden, jouw dochter en mijn zoons en de rest. Nu vraag ik je, op mijn beurt: zou je het aandurven met een eenvoudig man als ik ben, zonder een ouden, welklinkenden naam, zonder traditie zelfs, want mijn vader was nog maar een burgerman, ofschoon hij de instincten van een echten *gentleman* had. Ik houd zijn nagedachtenis dan ook hoog en was even trotsch op zijn eerlijken naam als iemand van jouw wereld is op de titels en praedicaten . . . Och! zie je, ik ben niet welsprekend. Het gaat mij slecht af. Ik wilde enkel maar zeggen, dat, als je er in toestemt mijn vrouw te worden, je van mij een groote mate van teederheid en bewondering, van sympathie en vriendschap zult ondervinden, maar toch niet moet rekenen op een onderdanig nederigheid, die geveinsd en niet oprecht zou zijn.”

Het trouwhartige van deze bekentenis trof haar zóó zeer, dat ze naar waarheid getuigde: „Ik zou mij gelukkig rekenen je vrouw te worden en ik beloof je alles te doen om je achterdocht, hoe kiesch ook uitgedrukt, te beschamen.”

„Dan zullen wij maar zeggen: „top!” lachte Pieter Bolk, terwijl hij Célestine Fontanges de Nérée een wel niet hartstochtelijs, maar toch voldoende hartelijken kus gaf.

Dat was hun verlovings.

IV. In de Fabriekswoning.

Het was een overgang voor beiden: Voor de vrouw nog meer dan voor den man.

Waar hij hartelijk en spontaan was, voelde zij steeds dat zij uit berekening had gehandeld, eilacy! Dat was ook een traditie in den kring van verarmden adel, waaruit zij gesproten was.

Sedert eeuwen hadden de jonkvrouwen uit haar geslacht huwelijken gesloten, waar het hart bijna altijd buiten stond. Het voornaamste was steeds, in stand en kwartieren, niet achteruit te gaan. De stamboom moest verbeterd en vooral niet, door een lagere ver-

bintenis, geschonden worden. Célestine van Duyssen tot Kranen was geenszins verliefd geweest op André Victor George Fontanges de Nérée, en het hart, dat hij haar bood, had reeds zooveel dienst gedaan op verschillend gebied, dat het een armzalig overschotje was, maar de blazoenen van beide kanten zouden er door verfraaid worden en dat was het voornaamste in de oogen der wederzijdsche ouders, die hun kinderen verloofden.

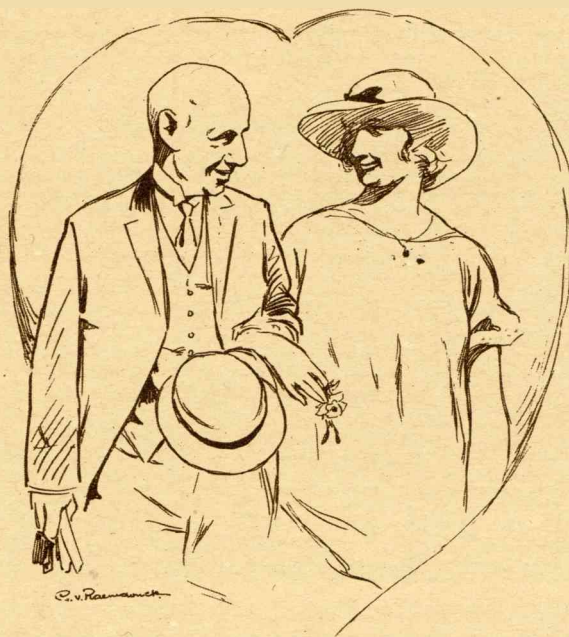
En nu zou haar blazoën verguld worden door het goud van den burgerman . . .

't Bleef een opoffering, men moest echter met zijn tijd meegaan; haar familie was wel heel conservatief geweest en, om eerlijk te zijn, moest ze bekennen dat meneer Bolk als mensch hoog stond boven den Baron Fontanges de Nérée.

Langzamerhand, maar toch reeds tijdens hun korte verlovings, merkte ze, dat de *man* toch de voornaamste factor in het huwelijk was en constateerde ze met verwondering en blijdschap tevens, dat ze eigenlijk meer verliefd was op haar Pieter dan ze ooit op haar Baron André Victor George was geweest.

De oudere vrouw was meer gepassioneerd dan de jonge het indertijd was.

Ook de fabrikant was aangenaam verrast en wenschte zich dagelijks geluk met den verstandigen zet, welken hij op 's levens schaakbord had uitgevoerd.

Terwijl meneer en mevrouw Bolk voor hun huwelijksreis de Italiaansche meren bezochten, . . .

Wat de jongelui betrof, zoo schenen alle vijandelijke gevoelens, vaak door een tweede huwelijk der ouders opgewekt, vrijwel buiten gesloten.

Magda vooral was heel blij met de verandering; ze kreeg twee groote broers, waarvan de een: „bepaald een engel” voor haar was, zooals ze het in haar bakvischjes terminologie uitdrukte en . . . ze raakte haar gouvernante kwijt. Ze wist nauwelijks welke verbetering prettiger was.

Zoodra ze hoorde dat *Mademoiselle* weg zou gaan, besepte ze opeens, welk een druk er van haar zou worden weggenomen. Altijd onder de plak van iemand, die 't lesgeven eigenlijk even tegenstond als 't leeren 't haar pupil deed, altijd belangstelling toonen voor 't geen haar niet interessant voorkwam en dan voortdurend dat letten op manieren, dat geperst worden in een nauwsluitend pantser van conventie en étiquette! Maar dat was toch uit den tijd.

't Was Cor, die er haar moeder 't eerst op wees. Nu alle meisjes, zelfs uit de hoogste kringen naar school gingen en zich voor de een of andere studie bekwaamden, waarvoor moest dan die arme Magda haar jeugd doorbrengen in de eeuwige kwelling van privaat-onderwijs? Voor een meisje, en dat voor een; die het heel alleen moest ontvangen, wel de allersaaste manier om kennis op te doen. Wat zij noodig had, was gezelschap van haar leeftijd; het beste zou zijn als ze de H.B.S. in Arnhem of een andere school zou bezoeken.

Zijn aanstaande stiefmoeder was 't in principe met hem eens. Nu ze feitelijk niet meer tot de aristocratie behoorde, was een gouvernante een overbodig iets in Magda's leven. Ook in de fabrikants-woning zou ze niet op haar plaats zijn.

Met twee jongelui in huis vond ze het ook eigenlijk wel wat gevaarlijk, terwijl zij het voor zichzelf, als vrouw van veertig, wel zoo veilig vond geen jongere vrouw in haar nabijheid te hebben.

Pieter maakte wel den indruk van heel solide te zijn,

maar een man is en blijft toch altijd een man en zij verkeerde nog niet lang genoeg in den burgerlijken kring van haar echtgenoot om te begrijpen, dat de moraal er anders en beter was dan in de hogere lagen der maatschappij. *Mademoiselle* kreeg dus haar ontslag, maar het schoolplan werd niet goed gekeurd; het vroegere ideaal van haar moeder om Magda, voor de voltooiing harer opvoeding naar een eerste klasse jongedames-kostschool te zenden, kwam in vervulling en, na veel informaties, werd: *La Ruche* in Fontainebleau gekozen.

Het aantal meisjes was beperkt en bestond uit de élite der jonkvrouwen, schoon uit vele landen.

Cor was veel meer voor een gezellige kostschool in Zwitserland, met vrijheid en sport, en Magda zelf voelde er ook meer voor, maar het kiezen van *La Ruche* was de laatste daad van de Barones Fontanges de Nérée, de laatste stuip trekking der aristocrate.

Terwijl meneer en mevrouw Bolk voor hun huwelijksreis de Italiaansche meren bezochten, 't was half October, bracht *Mademoiselle* haar leerling naar de kostschool. Zij hoopte dat dit ook haar laatste daad als gouvernante, misschien ook wel haar laatste stuip trekking als zoodanig zou zijn en dat zij een nieuwe phase van haar aardsche leven in zou gaan.

Gedurende den tijd hunner kennismaking toch, van einde Juni tot half October, had Arnoud Bolk haar op bescheiden maar toch niet onduidelijke manier het hof gemaakt.

Bescheiden was zijn hofmakerij eigenlijk niet, meer verborgen.

Ze maakten nu en dan een afspraakje voor een avondwandeling of een uitstapje naar Arnhem en dan betoonde hij zich uiterst galant en . . . heel verliefd.

Maar in het gewone leven, als de Bolks te gast waren in de villa, of de Barones met dochter en gouvernante bij hen kwamen, gedroeg hij zich onberispelijk, hetgeen zij in het begin juist heel prettig vond.

Zulk een verhouding in 't geheim had iets romantisch, dat niet zonder bekoring was.

Maar een vrouw is nu eenmaal positief in harts-aangelegenheden: Liefde, Natuur en Huwelijk vormen voor haar één begrip, al zijn ze voor den man ook drie geheel uitéénlopende zaken.

Emilie de Valencours zou het heel prettig gevonden hebben, als Arnoud haar, toen zij hem vertelde dat zij ophield huisgenoot van de Barones en Magda te zijn, een ander tehuis had aangeboden. Ze had, bij zich zelf, al zoo overlegd, dat het 't beste zou zijn, als hij . . . met haar, de villa zou betrekken. In een teeder oogenblik, toen hij haar werkelijk als een verloofde behandelde, had ze er eens een appeltje van opgegooid.

„Het zal u en uw broer wel vreemd vallen, als er weer een huisvrouw is,” zei ze op deftig Fransche manier, zonder 't familiere jij en jou van het Hollandsch.

„Dat zal het zeker en, in het begin zal het ons wel pijnlijk zijn om de plaats onzer moeder te zien ingenomen,” antwoordde hij, met een vertoon van piëteit, dat, naar hij meende, 't veiligst zou zijn. Hij wist natuurlijk wel, waar 't juffertje heen wilde. Ze wenkte duidelijk genoeg . . . maar hij voelde er niet veel voor die verleidelijke sirene-stem te volgen.

De eerste aanval was aldus afgeslagen, maar dit was geen reden om niet een tweeden te probeeren, zelfs een derden, als 't noodig mocht blijken.

Het was dan toch de strijd om 't bestaan, welken zij voerde en daarvoor was 't volkomen eerlijk alle verdedigingsmiddelen, die haar ten dienste stonden, te gebruiken. Ze zuchtte . . . dikwijls een niet te versmaden steun, en zei, met trillende stem: „U heeft nog zooveel, uw eigen vader en uw eigen broer . . . en ik heb niemand.”

„U heeft toch zeker familie in Frankrijk?” informeerde hij, met een geheime aanvechting haar een stoot in die richting te geven.

„Och! ja, ik heb een paar getrouwde broers en wat neven en nichten, maar ik ben zoo van ze vervreemd door mijn lang verblijf in Holland, dat ik ook werkelijk als een vaderland heb lief gekregen.”

Het laatste was een tikje té sentimenteel gezegd, hetgeen hem tot een wreeden flirttoon prikkelde.

„Zoudt u liever in ons klein waterlandje blijven, dan naar uw mooi Frankrijk terug te gaan?”

Was dat het eerste deel der vraag, die ze verwachtte, en waarop ze vurig hoopte?

Zou ze zich, met een teederen blik, gewonnen geven of zou het beter zijn niet al te vlug te begrijpen?

Het laatste leek haar 't voorzichtigste. Ze antwoordde dus heel gewoon, bijna zakelijk: „O! ja, ik heb mij zeer aan Holland gehecht en voel er mij geheel thuis, en dat in de aardige villa met den verrukkelijken rozentuin . . .”

(Wordt vervolgd).

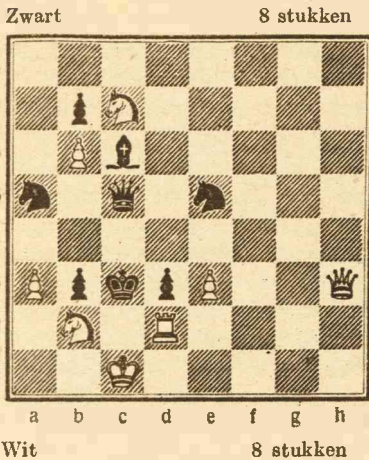
PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

 UW KENNISSEN
IN **INDIË**

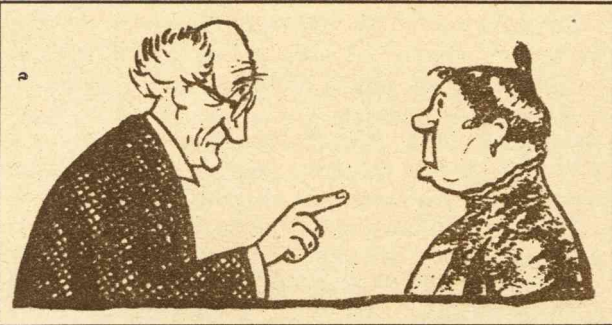
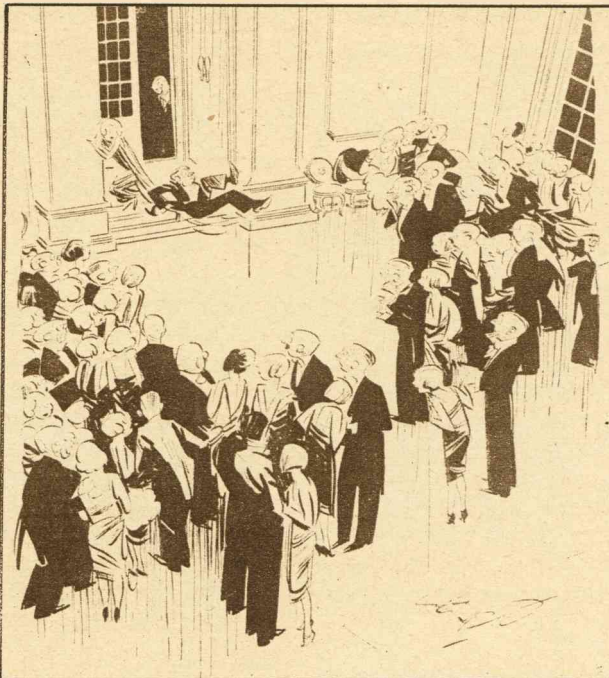
 ZULLEN HET OP PRIJS STELLEN
ONZE CATALOGUS TE ONTVANGEN
GEEFT ONS HUN ADRES!

Schaken.

 PROBLEEM No. 33 (tweezet).
Auteur: S. LOYD, New-York.

 Oplossing probleem
no. 29 (tweezet):
1. Pd4.

 We herinneren er
onze oplossers nog
eens aan, dat de op-
lossingen 14 dagen na
publicatie der pro-
blemen in ons bezit
moeten zijn.

 Nu ieder na korte-
ren of langeren tijd
den top van de lad-
der kan bereiken, ver-
trouwen we, dat het
aantal oplossers zich
zal uitbreiden. Ook

 zij, die niet geregeld hun oplossingen kunnen inzenden, zullen
op den duur een prijs winnen. Ieder zende dus zijn oplossingen.
Correspondentie-adres: J. Verstoepe Jzn., Fred. Hendrikstraat
37, Delft.

 Professor (tot zijn oude huishoudster): „Je bent nu vijfentwintig jaar
in mijn dienst geweest, en als een beloning voor je trouw en stiptheid
zal ik een nieuwe bacterie naar je noemen.”

 Entree van Mijnheer Smit, schrijver van het boek: „Hoe men een bal-
zaal moet binnenkomen.”

Van ons Boekenplankje.

 'Cornelis Veth, *Geschiedenis van de Nederlandsche Caricatuur en van de
Nederlandsche Beeldende Kunst*. — Dit is het eerste groote Standaardwerk
over de Nederlandsche caricatuur en tevens een zeer belangrijke bijdrage
tot de kennis van onze volksaard. Den humor van alle eeuwen vindt
men op deze bladzijden bijeengebracht. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

 W. H. Hudson, *De Renaissance*. — Een goed, beknopt, rijk-geïllustreerd
boek over de Renaissance als cultuur-historisch tijdperk. Dr. J. W. van
Rooyen bewerkte het op uitstekende wijze voor het Nederlandsche taal-
gebied. — Zalt-Bommel, N. V. Uitg. Mij en Boekhandel v.h. P. M. Wink.

 Prof. Dr. J. v. Leeuwen jr. — *De Zanger van den Griekchen Riddertijd*. —
Dit is een populair boek, in den goeden zin des woords. Het boeit van
't begin tot het einde. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

 Sapiens, *Licht uit het Oosten*. — Een bundel bijbelsche schetsen van
historisch karakter, ten doel hebbend den lezer wat meer te laten zien
van de schoonheid van het Oude Testament dan gewone bijbelsche ge-
schiedenissen kunnen geven. — Helmond, N. V. Boekdrukkerij „Helmond”.

Dammen.

 Een bloemlezing uit het internationale damleven.
E. J. VAN RIJN, Rotterdam.

 E. J. van Rijn, uit-
stekend speler en
schitterend proble-
mist, laat ons in ne-
venstaande prachtige
combinatie een zijner
schonste problemen
bewonderen.

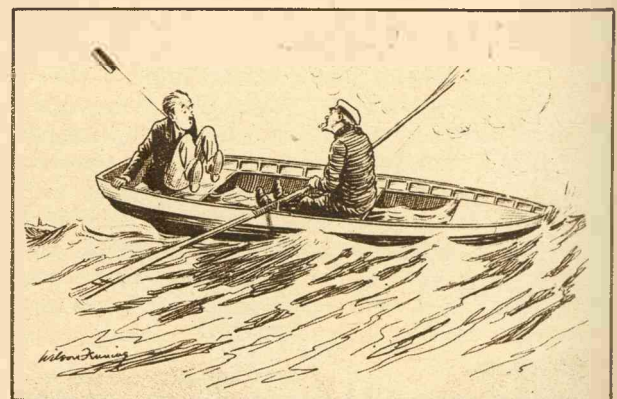
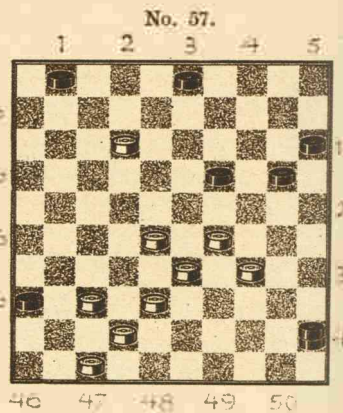
 Men trachte eerst
zelf de magnifieke op-
lossing met haar
uiterst, fijne nuances
te vinden, dit zal het
genot ten zeerste ver-
hoogen en daarbij veel
en bijzondere voldoe-
ning schenken!

De afwikkeling is:

 Wit: 37—31, 38—32, 29—24!!, 33×42!!, 24×2 en wit wint!!
Zwart: 36×27, 27×38, 45×48, 48×8.

Werkelijk iets buitengewoons!

Geo.

 Roeier: „Ja mijnheer, de boot is nu half vol water, zoodat we maar
beter doen terug te gaan, anders bereiken we misschien niet meer op
tijd de kust.”

VOOR DE JEUGD

EEN AARDIGE TIJDPASSEERING.

EEN HUIS ZONDER TRAPPEN.

 De vrouw van een stamhoofd der Igorotten
klimt langs den stam van een hoogen boom
naar haar woning.

 De Igorotten wonen op het Philippijnen-
eiland Luzon. Men vindt daar nog veel
wilde dieren en oorlogszuchtige volksstammen.
Daarom bouwen de Igorotten, die vreedzame menschen
en voortreffelijke goud- en kopersmeden zijn, hun wo-
ningen in de toppen van hooge boomen, waar zij met
groot gemak en op de eigenaardige wijze, die onze
afbeelding weergeeft, tegenop klauteren.

 De huidkleur van deze kleine, sierlijke wilden is
donkerbruin, die zij echter onder lichtblauwe tatoe-
eeringen, de lievelingsversiering der Igoroten, geheel
bedekken.

DE WINDBAL.

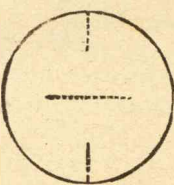
 Met een passer trekt ge op een stuk karton drie
cirkels, die ge zorgvuldig met de schaar uitsnijdt. Ver-
volgens snijdt ge met een scherp mesje, precies zooals
dat met stippellijnen in de figuren 1, 2 en 3 is aan-

Fig. 1.

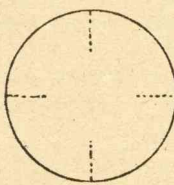

Fig. 2.

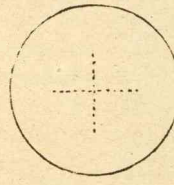

Fig. 3.

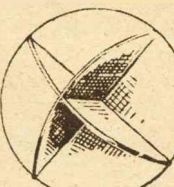
 gegeven, verschillende sneden in de cirkels, Nu verbindt
ge de cirkels 1 en 2 met elkaar en daarna deze beide
met cirkel 3. Als dit niet gemakkelijk gaat, moeten de
sneden in den derden cirkel iets vergroot worden. Het
in elkaar schuiven der verschillende cirkels moet zoo
voorzichtig mogelijk geschieden, opdat het papier niet
inscheurt, waardoor men van voren af aan zou moeten
beginnen. Als de bal gereed is, ziet hij er uit als fig. 4.

Fig. 4.

DE VASTGEVROREN PAN.

 We nemen een klein ijzeren pannetje
of een nikkelen of blikken schaaltje —

 een vingerhoed zou wellicht ook van dienst kunnen zijn —
en beweren, dit in het hartje van den zomer zonder eenig
apparaat en zonder ijs te gebruiken aan de tafel te laten vast

Een huis zonder trappen.

 vriezen — alles slechts met behulp van een geheim, door ons
uitgevonden poeder, dat merkwaardige eigenschappen bezit.
Wij zetten het pannetje op de tafel, nadat wij het vooraf van
onderen met water hebben nat gemaakt, doen er water in en
voegen dan de noodige hoeveelheid salpeterzuren ammoniak
erbij. Na eenige minuten zit het pannetje vastgevroren en
het aan den buitenkant neergeslagen water is eveneens vast
geworden en bedekt het in den vorm van rijp.

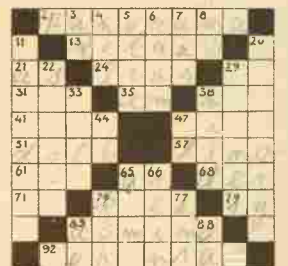
 Den salpeterzuren ammoniak kunnen we terugkrijgen,
door het water bij de kachel of in de zon te laten ver-
dampen. Hij blijft dan achter en kan altijd weer opnieuw
gebruikt worden.

PRIJSRAADSEL LI.

Ingezonden door Corry Kroonstuijer, te Den Helder.

HORIZONTAAL

- 2 naam van een bekend
mooi tijdschrift
- 13 ander woord voor „ver-
slag”
- 21 deel van een wagen
- 24 bundel brieven
- 29 verkorte meisjesnaam
- 31 jongensnaam
- 35 verkorte meisjesnaam
- 38 persoonlijk voornaam-
woord
- 41 bijbelsche naam
- 47 verl. tijd v. e. werkw.
- 51 speer
- 57 meisjesnaam
- 61 ook een meisjesnaam
- 65 voertuig
- 68 verbogen lidwoord
- 71 fransch ontkenning-
woordje
- 74 1ste persoon enkelvoud
van een werkwoord
- 79 een ander woord voor
„reeks”

Prijsraadsel LI.

- 83 spel
- 92 een ander woord voor
„mulder”

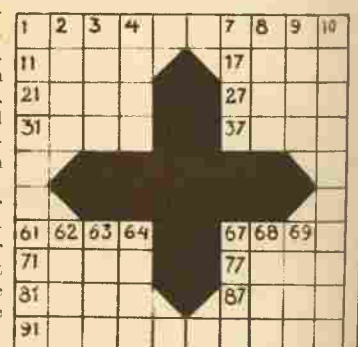
VERTICAAL

- 3 voertuig
- 4 meisjesnaam
- 5 vloeistof
- 6 ziet men in elk huis
- 7 gebruikt men om te vissen
- 8 met een e in 't midden een
keukengereedschap
- 11 vetstof
- 20 Chineesche staatsambte-
naar, ook een vrucht
- 22 bladgroente
- 29 getal waardoor men deelt
- 33 meisjesnaam
- 38 niet gierig
- 44 muzieknoot
- 47 ook een muzieknoot
- 65 + n zijn lichaamsdeelen
- 66 zuiver
- 74 hoofd
- 77 meisjesnaam
- 83 muzieknoot
- 88 afk. van „onder anderen”

 Oplossingen worden ingewacht tot 29 Augustus a.s. bij
Oom Tom, Redactie „Panorama”, Doezastraat, Leiden.

ZELF TE MAKEN KRUISWOORDRAADSEL.

 Zooals wij de vorige week reeds beloofden, plaatsen we
hier een voorbeeld voor
willen maken. We heb-
ben de opgave zoo een-
voudig mogelijk gemaakt,
opdat velen er aan kunnen
meedoen. Ieder inzender,
wiens Kruiswoordraadsel
voor plaatsing in aanmer-
king komt, ontvangt een
boekwerk als beloning.

 Men mag ook een ander
Kruiswoordraadsel inzen-
den, op voorwaarde echter
dat men die zelf gemaakt
heeft. Natuurlijk mogen de
huisgenooten een handje
helpen.

OOM TOM.

Voorbeeld.